

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

Fitxer 17

El president

Bona tarda.

Compareixença

de Josep Pujol Ferrusola (tram. 357-00844/10)

I, abans de passar a l'últim punt de l'ordre del dia, anem a fer una petita prova de so d'aquesta videoconferència amb el senyor Josep Pujol i Ferrusola.

Bona tarda.

Entra bé el so, senyor Pujol Ferrusola.

Josep Pujol Ferrusola

Impecable.

El president

D'acord. Moltíssimes gràcies.

En aquest quart punt de l'ordre del dia de la Comissió d'Investigació sobre Fraus i Evasió Fiscal i Pràctiques de Corrupció Política i anem a substanciar aquesta compareixença per videoconferència.

I, com sabrà, senyor Pujol Ferrusola, té tot el dret a fer una primera intervenció, si així ho vol, i sinó, passaríem directament a les preguntes dels grups parlamentaris. A efectes d'una bona comunicació i no fer la dinàmica habitual pregunta-resposta, hem demanat a tots els diputats, als grups parlamentaris, que agrupin mínimament les preguntes en diferents sèries, una, dos, tres preguntes, si n'hi ha alguna que és molt molt específica, potser, només una. I ens agradaria saber, senyor Pujol Ferrusola, si farà una intervenció inicial.

Josep Pujol Ferrusola

Sí, senyor Fernández Ramos. És broma. Escolta, sí, m'agradaria fer una mica d'explicació de la meua vida per emmarcar-la i, així, després, quan em toqui respondre preguntes, sigui més fàcil, si et sembla bé.

El president

No hi ha cap problema ni cap inconvenient Quan vulgui, pot començar.

Josep Pujol Ferrusola

Vinga, doncs, escolta, anem per feina.

Jo el primer que et volia dir és que jo no he estat mai un responsable ni polític ni m'he presentat mai a cap elecció ni he cobrat mai cap sou públic ni he estat mai vinculat a l'Administració, amb la qual cosa entenc que estic aquí per respondre preguntes relacionades amb el Parlament de Catalunya, amb la Generalitat i una mica per esclarir el que anomeneu això «responsabilitats polítiques» que es puguin dirimir del procés, però que, bàsicament, jo em voldria emmarcar en què sóc un ciutadà bastant normal i corrent, d'acord?

A més a més, jo tinc una feina, tinc negocis, tinc socis, tinc amics, tinc empleats que són absolutament privats i, per tant, el que sigui la meva vida privada i tal intentaré evitar-ne les respostes, si és que no crec que, realment, estan responnent a dirimir responsabilitats polítiques, no?

Llavors, dit això, voldria explicar una mica, una mica, re, sense fotre massa rotllo, però una mica el que ha sigut la meva vida i la dividiria en tres etapes, d'acord?: la primera etapa seria l'etapa abans d'Europraxis, la segona etapa seria el que són els meus anys construint i intentant desenvolupar Europraxis, amb els meus socis, i, després, la tercera etapa, que és després que jo vaig fer la venda d'Europraxis, d'acord?

Llavors, jo començaria dient que vaig néixer a l'any 63, tinc cinquanta-un anys i, sí, és veritat, sóc fill del president Pujol, però tinc bastanta vida pel meu compte, vull dir que... i he fet bastantes coses pel meu compte i m'he espavilat bastant i bé, vull dir, que quedi clar, no?

Vaig estudiar ESADE, vaig treure bastant bona nota, per cert, eh?, i, després, vaig fer una especialització en gestió internacional que es deia Master International Management i, amb aquest curs, vaig anar a parar a Nova York. I, allà, em va agradar molt i m'hi vaig quedar i vagi decidir seguir estudiant. Durant més de dos anys, vaig estar fent un MBA –un Master Business Administration– a la Universitat de Nova York –New York University–, a la facultat d'Stern, que era la que es

dedicava a... Stern Business School de NYU era la que es dedicava al tema de negocis, d'acord? Durant aquells dos anys, vaig estudiar, vaig treballar, vaig fer alguns negocis pel meu compte i, finalment, a l'any 89 em vaig graduar. Entre altres llocs, allà, vaig treballar amb un banc, que es deia Chemical Bank, vaig fer negocis amb amics i amb gent amb què em relacionava.

Llavors, acabat aquesta etapa, vaig treballar un període curt en una empresa de consultoria, una de les líders mundials en aquella època, i allà vaig conèixer els que després serien els meus socis a Europraxis, eh? No m'hi vaig quedar massa temps perquè, a l'any 1990, vaig entrar a treballar en un banc d'inversions nord-americà que es deia First Boston –First Boston–, aquesta feina em va durar uns quatre anys, fins a l'any 94, i allà feia, bàsicament, temes de fusions i adquisicions, valoració d'empreses, negocis de compres de privatitzacions internacionals, etcètera, d'acord. Jo estava adscrit a l'oficina de Londres i vivia entre Londres i Madrid. Estem parlant fins a l'any 94, eh?

Posteriorment a això, vam muntar un fons d'inversió amb una empresa alemanya, que no ens va acabar d'anar bé, era un tema més vinculat a activitats de fons d'inversió i activitats de borsa. I això es va tancar el 94 i ens van indemnitzar i tal i ja està, d'acord?

Ara em sento el doble soroll.

El president

Aquí, se sent bé, senyor Pujol Ferrusola.

Josep Pujol Ferrusola

Sí?

El president

Aquí, se sent bé.

A vostè li reverbera.

Josep Pujol Ferrusola

Em reverbera, sí. Però, bé, intentaré seguir.

Bé, el que vull dir és que jo tenia trenta-un anys, trenta anys i ja era un tio bastant ric, eh?, i ho havia guanyat, bàsicament, treballant per bancs d'inversions,

empreses de consultoria, etcètera, d'acord? A més, era una altra època, recordaran que era l'època de les grans operacions financeres, del principi dels *leveraged buyouts*, dels bons escombraria, eren èpoques en què, si estaves en *investment banking*, amb operacions de privatització, entre el sou i el bo, et guanyaves bastant bé la vida, d'acord? I jo, només per una curiositat, el meu primer sou era més alt que el del meu pare, d'acord?, i, a més a més, teníem uns models de contractació que ens permetien uns contractes duals, amb la qual cosa la majoria de la remuneració se'ns pagava fora d'Espanya, d'acord? Ho dic perquè això... Com que, després, sé que em faran preguntes, doncs, jo prefereixo introduir-ho, eh?

A l'any 1994, es va acabar aquesta aventura i em vaig instal·lar a Barcelona. Jo no havia viscut, realment, mai a Barcelona des que vaig acabar la carrera, des del 86, i, llavors, em vaig instal·lar aquí i em vaig casar i... Bé, llavors, va ser quan vaig contactar amb els meus amics de l'antiga empresa de consulta on havia treballat un temps i vaig muntar una companyia de consultoria que es va dir Europraxis. Tota la gent que va muntar aquesta empresa amb mi era gent que tenia experiència de consultoria, consultors bastant reputats, gent que tenia molt coneixement del sector i un coneixement de la indústria, d'acord?

Llavors, ara, els explicaré la segona etapa, no?, el que és la creació d'Europraxis.

El 1994 vam fundar Europraxis i entre tots els socis ens vam dedicar a fer-la créixer, cadascú en una àrea de negoci, i jo sóc el soci d'Europraxis que es va dedicar bàsicament a sector d'energia i *utilities* –energia i *utilities*–, sobre això em poden preguntar; segona, tot el procés d'internacionalització a la companyia – Portugal, Itàlia i bastants països de l'Amèrica Llatina, on vam tenir un èxit– i, després, jo, sobretot al principi, els dos, tres primers anys, em vaig dedicar a les activitats de *recruiting*, «recruiting» vol dir anar a buscar talent per incorporar-lo a la companyia, d'acord?

A l'any 1999, vam incorporar a Europraxis la pràctica de turisme i oci. Ho menciono perquè, segurament, són preguntes que vostès voldran fer. La filial que es va incorporar es deia T&L –Tourism & Leisure– i venia d'un professional que venia d'una empresa molt prestigiosa del sector que es diu THR, que continua sent un líder absolut i una gran empresa, i ell se'n va voler anar d'aquesta empresa i va muntar aquesta amb nosaltres. Això era una empresa separada, que es deia T&L,

que la gestionava un professional, i de la qual nosaltres... o sigui, Europraxis tenia el 70 per cent.

El 1999 també es funda una empresa que es diu Netpraxis, que és una idea que se'm va ocórrer, que, després, no la vaig desenvolupar jo, però que es va desenvolupar dintre d'Europraxis, per tal de fer consultoria de negoci vinculada a les tecnologies emergents d'Internet. Aquesta companyia va ser un èxit i va ser un dels elements que va fer que Indra es fixés en Europraxis com a una possible adquisició.

Ara, passaria a explicar el que ja va començar a ser el final de la meva època a Europraxis i el principi de la meva època d'Indra, no?

A l'any 2000, les empreses tecnològiques, Indra entre elles, van iniciar un procés de cerca i adquisició de capacitats de consultoria tecnològica. Indra era una d'aquestes empreses grans, venia consolidant-se en el mercat i sabia que construir un pràctica de consultoria estratègica, que és el que fèiem nosaltres, o consultoria de negocia era molt difícil fer-ho de forma interna. Llavors, va decidir que valia la pena anar a comprar a fora.

En aquell moment, en aquells anys, es van produir moltes operacions d'aquest tipus, estem parlant de l'any 2000, li'n mencionaré tres o quatre. La primera, perquè era d'uns amics meus, és una empresa que es diu Diamond Cluster; Cluster era una empresa catalana que va ser fusionada o adquirida per una empresa nord-americana que es deia Diamond; el mateix procés una companyia tecnològica, Diamond, una companyia de consultoria estratègica, Cluster. Hi va haver altres operacions, la d'IBM i PricewaterhouseCoopers, eh? Una altra, la d'EDS –Electronic Data Systems– amb A. T. Kearney, que era una altra companyia, una de tecnologia una altra de consultoria. O Capgemini and Ernst&Young, eh? Són operacions d'aquella època, ho dic per si volem fer una mica de benchmarking, no?, per si volem entendre com es van fer aquelles operacions.

Europraxis era una candidata ideal per a Indra; en realitat, era la cinquena consultora d'Espanya i l'única que no era de capital estranger, perquè hi havien altres companyies, estava The Boston Consulting Group o McKinsey, companyies que eren més grans que nosaltres, però eren propietat d'una companyia

multinacional. Teníem un 97 per cent de clients privats, empreses multinacionals, empreses privades, bàsicament, i teníem presència internacional, havíem desenvolupat una presència a Portugal, a Itàlia i a molts països de l'Amèrica Llatina, on Indra tenia interès. Els clients, a més eren de primera fila, no només eren clients de qualitat, sinó que eren clients amb un potencial de facturació molt gran, amb la qual cosa les sinèrgies eren bastant evidents.

Els detalls de l'operació, així com la majoria d'informació d'Indra, estan publicats, perquè Indra és una empresa cotitzada, seguida pels analistes, seguida per la Comissió Nacional del Mercat de Valors, amb la qual cosa tota aquesta informació és pública, no?, i l'operació es va fer pública el 5 d'abril de l'any 2001, que és quan es va tancar.

Tots els analistes que seguien la companyia en aquell moment van considerar que era una bona compra, que era favorable, que no diluïa el valor per a l'accionista, que, al revés, que construïa valor, no?

I, aquí, és quan comença, bàsicament, la meva etapa d'Indra. Després d'aquesta operació, vaig passar a ser directiu d'Indra, no?

A Indra, el que he fet, bàsicament, des del 2004, jo entro a formar part d'Indra el 2002, ha sigut el negoci internacional. Jo no els podré parlar massa d'Indra, excepte del que a mi em correspon, tot i que jo no sóc el portaveu d'Indra, però jo m'he dedicat a desenvolupar el negoci d'Estats Units, m'he dedicat a desenvolupar el negoci d'Europa, després, Europa de l'est, amb Rússia inclosa, he viatjat per tots els països d'Europa de l'est i, ara, torno a estar a Estats Units fent una mica el mateix que vaig fer a Europa de l'est, sobretot, pel que és des d'Estats Units cap al sud, eh?, aprofitant el pont d'Estats Units per treballar zones d'Amèrica Central i Mèxic, d'acord?

Llavors, aquesta és la meva introducció. Volia dir-los aquestes tres etapes de la meva vida, perquè, potser, després, doncs, quan em facin preguntes, podré referir-me més fàcilment a si era aquesta etapa o era l'altra, d'acord?

Moltes gràcies.

El president

Doncs, moltíssimes gràcies, senyor Josep Pujol i Ferrusola, pel marc conceptual previ.

I, ara seria el torn dels grups parlamentaris i, en primera instància, començarà el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, en veu de l'il·lustre diputat Oriol Amorós. Senyor Amorós, quan vulgui.

Oriol Amorós i March

Sí. Senyor Pujol, bona tarda. Mirarem d'agrupar-li les preguntes.

El primer bloc seria a l'entorn dels fons familiars a Andorra. Vostè sap que aquest tema ha estat un dels orígens, però el principal dels orígens d'aquesta comissió.

Fitxer 18

Vostè no fa declaració complementària el juliol de 2014, però ateses les declaracions dels seus germans, sí que entenem que vostè també és beneficiari d'una part del llegat. Aleshores, la primera pregunta és si vostè no va fer la declaració complementària, és que ja havia regularitzat aquests fons abans o si encara la té pendent. Per tant, vostè..., la seva gestió d'aquests fons com és?

Ens confirma també que vostè té accés a aquest fons el 1992 amb una quantitat a l'entorn dels 60 milions potencials amb productes financers que després es van liquidant paulatinament fins a l'any 2000. Si aquesta liquidació es produeix amb aportacions i, per tant, hi han entrades al seu compte en metàl·lic.

També li volia preguntar si tots els germans..., si ens ratifica també que tots els germans el 1992 van tenir una part que suposen o coneix que és més o menys igual.

I després una darrera pregunta. Ens va dir en Pere, i també ens ho ha dit avui el seu germà Oleguer, que van decidir no acollir-se a l'amnistia fiscal de Montoro per un tema dels problemes que això podia dur per la imatge de les persones que es dediquen a la política en la seva família, que després..., que desconfiaven de la discreció d'aquesta amnistia, com després s'ha pogut comprovar tant amb la seva regularització com la del seu germà Oleguer, que han acabat sent públiques, malgrat que teòricament haurien de ser no públiques. I m'agradaria saber si vostè, quan s'acull a la regularització, ho fa amb els fons que tenia dipositats a Andorra, si

participa d'aquesta decisió de no fer-ho públic i per quin motiu vostè sí regularitza i els seus germans no.

Josep Pujol Ferrusola

D'acord. Vejam, els fons familiars a Andorra l'origen ja s'ha explicat, no? Jo crec que amb el que respecta al llegat de l'avi Florenci està tot explicat. Jo em vaig assabentar del llegat..., jo, quan mor l'avi Florenci, tenia disset anys i m'ho podien haver explicat, però no m'ho van explicar. I l'any 90 m'ho expliquen i el 92 el Jordi és qui s'ocupa del tema. I a mi em diu el Jordi: «Escolta, jo ja t'ho aniré donant, perquè aquí està invertit amb uns productes i tal i tinc...» I jo li vaig dir: «Total confiança, Jordi, el que tu diguis, a mi ja em va bé.» D'acord? A més, tampoc hi comptava massa amb això, no? O sigui, però va ser total confiança.

Ell..., en aquell moment..., després m'he assabentat de..., l'avi va deixar uns 2 milions de dòlars, 2 milions de dòlars l'any 80, no sé de quina època venien, aquests 2 milions de dòlars, si venien dels anys seixanta, si venien dels anys cinquanta, de quan el dòlar estava a quaranta... No en tinc ni idea, però ara he sabut que eren 2 milions de dòlars, d'acord? Llavors, 2 milions de dòlars a deu anys amb els tipus d'interès del dòlar entre els anys vuitanta i noranta, doncs no s'ha de fer molta «magia potagia» per saber que és molt fàcil doblar, perquè els tipus d'interès en aquella època del dòlar eren del 15, del 10, del 9, del 12..., aquest era el tipus d'interès. Llavors, bàsicament ens arriba..., a mi parlant amb el..., em diu «hi ha mig milió de dòlars», que després he vist que els meus germans ho tradueixen per 62 milions de pessetes, que efectivament és el tipus de canvi que hi havia en aquella època del dòlar.

Llavors, no sé més, jo no sé molt més d'aquest tema. A mi, quan..., efectivament, quan van venent els venciments de les inversions que té, jo me'n fio completament del Jordi, ell em va anar ingressant els diners als bancs... Estic igual que els meus germans, no sé exactament quines quantitats es va ingressar i com perquè no tenim la informació, no la tenim, ningú es va emportar papers d'aquella època i la Banca Reig no ens els ha donat. Llavors...

Ara, jo faig una reflexió amb això, ja que li donem voltes, jo sempre havia vist el meu avi que era un senyor ric, el meu avi era un home que sempre havia sigut un senyor que no tenia problemes de diners i, és més, jo crec que el meu pare no

hagués sigut capaç de fer el que va fer si no hagués tingut el recolzament econòmic del meu avi, que era un senyor que als anys setanta..., un senyor dels anys setanta que té un fill ficat en política i que..., és evident, que a més a més, que té diners a fora, és evident que els guardi per si passa alguna cosa. No se'm fa tan estrany i menys durant aquests mesos que he tingut temps per pensar-hi, potser no hi havia pensat tant en els altres anys, però ara és evident que sí. Però, clar, essent el meu para qui era, aquest és un tema que ha de quedar en secret i queda en secret a la família i així se'ns va comunicar. D'acord?

Després hi ha una altra cosa, el meu avi va morir «repentinament» i relativament jove pels estàndards d'avui en dia, el meu avi duria morir amb setanta-cinc o..., setanta-cinc anys, relativament jove. Vejam, si hagués viscut l'edat del meu pare, vuitanta-cinc anys, no sé què hagués passat, no sé si hagués canviat les coses, però al morir el meu avi, la informació que ell havia transferit a la meva mare va ser aquesta i aquesta és la que es va complir. I ho ha explicat el meu germà Oleguer, potser el meu pare hagués pogut anar allà, agafar una furgoneta, carregar els diners i aparcar-la davant de la Creu Roja de Ginebra. Bé, potser sí, no ho sé, però les coses van anar així. D'acord?

Llavors, em pregunta: tots els germans per igual? Jo crec que sí, mig milió per a cada germà i per a la mare, mig milió de dòlars. D'acord? El Pere i l'Oleguer s'han acollit a l'amnistia fiscal? Van decidir no acollir-s'hi i tal, molt bé. Jo no li diré si m'he acollit a l'amnistia fiscal, perquè tinc el meu dret a no dir-li-ho. Si el senyor Montoro no compleix les obligacions del Ministeri d'Hisenda, que és no donar informació sobre els obligats tributaris, jo no tinc per què explicar-li si hi he anat o no hi he anat i tal. El que sí que li diré és que jo el 2013 vaig tenir una inspecció d'Hisenda que va començar el juliol de 2013 i el 2014, ara fa un any, març del 2014, se'm va tancar aquesta inspecció d'Hisenda amb conformitat. Vam arribar, pum-pum, es va firmar, amb conformitat. Aquesta inspecció d'Hisenda recollia totes les meves rendes, tot l'impost de la meva renda, tot l'impost del patrimoni fins al 2011, sí?, perquè es va començar el 2013, amb la qual cosa, el del 2012 encara estava per presentar, tal, i estic completament al dia amb Hisenda. Dels rendiments i patrimonis que tingui a Espanya o a qualsevol lloc del món, home, si resulta que tinc diners a un altre lloc i no li he explicat, això, pobra, la gent

d'Hisenda no ho sabia, però és que no és veritat, jo li he explicat totes les meves rendes de tot el món.

Amb la qual cosa, vull dir que a fi i efectes del Parlament de Catalunya i de la Generalitat de Catalunya, que és un tema que a vostès els pot preocupar si aquest senyor deu diners o no deu diners a la hisenda catalana, ja li dic jo que estic completament net. Segon tema, a efectes del Parlament de Catalunya, si aquest senyor ha guanyat o no ha guanyat diners usant influències amb la Generalitat de Catalunya o tràfic d'influències o suborns i tal. Ja li dic que ni un duro. Amb la qual cosa, amb els dos temes em considero bastant net, d'acord?, o completament net.

Llavors, no sé si li he contestat... Els meus germans... A vegades nosaltres..., vostès o..., vostès..., perdonin, mitjans: «Esto es un clan, esto es una mafia.» Hi han presidents de partits polítics asseguts aquí que surten a tertúlies: «Esto es una mafia y el capo y tal y cual...» Escolti, això no és una màfia, no és en absolut una màfia, aquí cada un ha anat per lliure. Jo des del moment que vaig rebre el meu llegat me'l vaig administrar jo i no he donat explicacions als meus germans, ni he volgut saber res dels meus germans, de si feien o desfeien. Aquí cadascú ha anat per lliure, s'ha guanyat la vida com ha pogut sabent fer cada u el que sabia fer.

Llavors, en aquest cas, jo no vaig parlar massa de si amnistia o no amnistia, ja dic, no li diré si hi he anat o no, no li diré si ho he regularitzat a l'amnistia o ho vaig regularitzar abans, potser ho vaig regularitzar abans. El que sí li dic és que estic completament net amb Hisenda.

Amorós, alguna cosa més? Seguim?

Oriol Amorós i March

Unes quantes més, encara en tenim unes quantes més. Bé, vostè, per tant, no ha fet complementària i confirma que no ha fet complementària aquest juliol de 2014, per tant, aquest fons vostè ja el va...

Josep Pujol Ferrusola

No, no n'he fet.

Oriol Amorós i March

D'acord. Home, hi ha una cosa que no comparteixo i és que diu que no se li fa estrany que un senyor que té molts diners tingui uns diners a l'estranger. Sí que se

li hauria de fer estrany, vostè com a ciutadà té unes obligacions fiscals, per sort la immensa major part dels ciutadans compleixen amb les seves obligacions fiscals. Si em permet aquest comentari estrictament valoratiu, home, sí que se'ns hauria de fer a tots estrany el tenir fons a l'estranger, els estrangers que evadeixen el pagament d'impostos.

El segon tema que li volia tractar és un tema que ha obert ara vostè que és el tràfic d'influències. Vostè, al front d'Europraxis, doncs..., Europraxis és una empresa de consultoria que va tenir nombrosos contractes amb la Generalitat i que fins i tot, com vostè sap, va haver-hi un intent de comissió d'investigació al respecte que es va frustrar, va haver-hi un informe de la sindicatura que es va demanar, que es va endarrerir molt de temps, que va costar que es fes i que finalment es va fer l'Informe 21/2004, que suposo que vostè el deu tenir bastant fresc. I que si un mira les conclusions d'aquest informe, doncs bé, hi veu coses com un percentatge..., valoracions del síndic, estrictament valoracions del síndic de comptes, un percentatge elevat de contractes menors, hi ha unes adjudicacions per l'IAE que diu no s'ha complert el..., per l'Icaen, perdó, l'Institut Català d'Energia, que no s'ha complert el principi de concurrència d'ofertes. Respecte a organismes autònoms de la Generalitat i entitats locals es diu en aquest informe que hi ha un fraccionament de contractes per tal d'evitar..., per tal de fer contractes menors o per tal de fer procediments més senzills que si fossin els contractes agrupats i que aquest podrien estar més agrupats, que hi ha un negociat sense publicitat excusant-se amb el motiu d'urgència que el síndic considera que no és motiu d'urgència –el síndic, hi insisteixo–, que hi han contractes en els quals no s'ha respectat adequadament el procediment regulat de formalització de tramitació anticipada, que hi han contractes en els quals s'establia un compliment de termini i aquest no es va complir, que hi ha... I hi ha un cas que, per exemple, denota una relació com..., fa pensar que hi havia una relació entre vostè i algú a l'Administració de molta confiança, no? Perquè diu: «En nombrosos casos es disposa de la factura del proveïdor i, per tant, ja s'ha realitzat el servei, amb data anterior a l'autorització i disposició de la despesa per part de la Generalitat.» El cas més..., el cas que detecta més irregularitats o en l'àmbit en què es detecten més és en el cas de l'Institut Català de la Salut en què hi han dotze contractes d'Indra que, com vostè sap i s'ha publicat, doncs van desaparèixer, van ser destruïts per l'Institut Català de

la Salut, no sé si vostè ens pot donar alguna explicació sobre això o té alguna idea al respecte, imagino. També diu, en el cas de l'Institut Català de la Salut, contractes menors que s'haurien d'haver tramitat en un sol contracte, contractes que no es publica el resultat de l'adjudicació en el DOGC, contractes en els quals hi manca l'aprovació expressa de la despesa, contractes amb pròrrogues que en les seves pròrrogues s'incrementa l'import de la pròrroga fins al 130 per cent i que, per tant, ja no serien..., haurien de ser objecte de resolució del contracte i d'inici d'una nova licitació i això..., res. O un contracte, per exemple, que fan vostès amb el Consell General d'Aran, el dia que l'acord del Consell General d'Aran aprova la despesa, el mateix dia, signa un conveni en què s'estableix que es cobrirà el pagament del doble de la despesa aprovada per acord de govern.

Per tant, de totes aquestes..., sobretot el tracte en les pròrrogues, alguns temes de dates, fan pensar que tenien una relació com de molta confiança amb els gestors de l'Institut Català de la Salut i d'altres organismes, no?

Vostè sap també –i ho dic per agrupar temes, per facilitar la comunicació– que Indra abans d'haver comprat Europraxis, operació en què vostè en treu un rendiment personal important, perquè era la seva empresa, la va vendre a un bon preu i, per tant..., s'ha publicat 9 milions d'euros, però bé, això en tot cas ho sabrà vostè, abans d'haver comprat Europraxis només facturava el 6 per cent de la seva facturació a nivell de l'Estat a Catalunya, per tant, tenien Catalunya com un objectiu empresarial legítim, però el que és més sorprenent és que després de comprar Europraxis s'ha publicat que han arribat a triplicar la facturació que fan al Govern de la Generalitat, no?

Això es dona en un context en el qual –que era una legislatura en què el suport polític era Convergència i PP– es va denegar la investigació pel cas Pallerols, pel cas Olé, la venda d'un buscador internet, pel cas Turisme i també pel cas Lear, Lear, en què també intervé la seva empresa en el moment en què tenim a davant d'Indústria el seu germà Oriol Pujol. Lear, una indústria a Cervera, com vostès saben, doncs es va tancar.

I finalment també li vull preguntar per la seva participació en l'assessorament a Uni2, a France Télécom, que és el que es va endur la major privatització de la Generalitat i que també va tenir un cert assessorament per part seva, per part de la

seva empresa, Europraxis, de 60 milions de pessetes de l'any 99, per tant, devia ser un assessorament...

Fitxer 19

...vinculat i implicat en l'operació, entenc jo.

Per tant, és cert, vostè no ha treballat per a l'Administració, però vostè sí que a través d'Europraxis ha tingut –i me'n deixo molts, eh?, de contractes, n'hi podria treure uns quants més– molts contractes amb la Generalitat. En això hi té a veure la seva proximitat familiar amb el president?

Josep Pujol Ferrusola

D'acord. Ens quedarem sense temps, després, eh?

El president

Sempre passa el mateix amb la intervenció del senyor Amorós. No es preocupi, que és el primer i qui arriba primer fa més preguntes. El senyor Amorós porta set minuts i mig, li queden trenta segons per si li queda alguna pregunta, però, en tot cas, és el seu torn, senyor Pujol Ferrusola.

Josep Pujol Ferrusola

D'acord, d'acord, perfecte. A veure, jo em permeto una cosa, que és explicar com funciona una companyia de consultoria. Una companyia de consultoria estratègica o de negoci, primer, cobra en funció d'honoraris, de feines que es fan; no cobrem ni comissions..., normalment no es cobren comissions d'èxit, no hi ha comissions de si el negoci surt jo cobro i si no no, o sigui, és una companyia que es dedica a vendre assessoria i papers, d'acord?

A baix de tot de la companyia hi ha els analistes, que són graduats universitaris, que són la infanteria. A sobre hi ha el cor de la companyia, que són els consultors. Els consultors són gent que bàsicament tenen un MBA, un Master of Business Administration, d'una escola de nivell. D'acord? Barcelona és interessant per fer una companyia de consulta, perquè té dues escoles de negoci extraordinàries, que són IESE i ESADE. Ara també hi ha la Pompeu, l'IQS, però, bàsicament, a la meva època, només n'hi havia dues. Però, bé, suficient. Sobre els consultors, hi ha els *managers*, que són els que gestionen els equips que fan el *delivery*, l'entrega dels

projectes de consulta. I a sobre dels *managers* hi han els directors, que són persones que gestionen o bé comptes o un sector econòmic o una especialitat. I a sobre d'aquests, a sobre de tot de la piràmide, hi han els socis. Què fa un soci. Un soci gestiona o un sector o una indústria, o una especialitat. O sigui, jo sóc especialista en fusió de companyies, per exemple. O gestiona la pròpia empresa de consulta, hi ha un tipus de socis que es dediquen a gestionar els recursos de la pròpia empresa. O una geografia. Jo sóc el soci de Portugal.

Bé, d'acord. Llavors, a Europraxis què hi havia? Hi havia un soci que gestionava *telecom* –el primer client era Telefónica; un altre va ser Uni2–; un soci que gestionava indústria –un d'aquests clients va ser Lear–; un soci que gestionava *utilities* –que era jo– *utilities* i energia –petroli, gas, electricitat, aigua, etcètera, d'acord?–, i un soci que gestionava productes de consum; producte de consum és diferent a indústria, perquè són coses que es venen a les botigues –coca-coles, sabons, etcètera; un altre que gestionava banca i assegurances, sector financer, i després es va incorporar turisme i oci, l'any 99, i posteriorment, quan jo ja no era a Europraxis, es va incorporar una companyia d'infraestructura i logística. I ara últimament s'ha incorporat una unitat, una pràctica, que diem, de sanitat, d'acord?

Nosaltres mai vam tenir una unitat d'Administració pública. No era un sector on nosaltres crèiem que guanyaríem diners. Si ens venia algun negoci d'Administració pública, bé, doncs, el podíem fer, però per a nosaltres no era prioritari. Ara bé, hi ha vegades que el teu client privat acaba anant a parar a l'Administració pública, pel motiu que sigui, sobretot en aquests països nostres, d'acord?

Llavors, ja li ho deia jo abans, jo em vaig dedicar al sector de *utilities*, al sector d'internacionalització i al sector de *recluting*, és a dir, buscar candidats per les escoles de negocis. Cada soci gestiona el seu sector, indústria o geografia, a la seva manera, i és veritat que hi han relacions de socis regulars, una vegada al mes, parlem, i tal, però cada u té la seva base de clients.

Llavors, amb aquesta premissa també li diré que hi han coses que vostè em pregunta de les quals jo si vol li puc donar el nom del soci que se n'ocupava, i li ho pot explicar millor, però jo aquí tenia dues opcions, o «m'empapava» de la feina que havia fet un altre, o li explico el que jo sé, bonament, i ja està. I he optat per la segona, no?

Llavors, la comissió d'investigació del Parlament de Catalunya va durar de l'any 2002 a l'any 2008, i és veritat que es van detectar coses, cosetes i tal, però la conclusió del síndic mateix..., el síndic Colom deia que les coses que s'havien trobat eren coses menors que eren coses comunes a la contractació no d'Europraxis i Indra, sinó de qualsevol proveïdor de l'Administració.

Sí? Llavors, respecte als contractes d'Indra en el tema de sanitat. Jo no m'he ocupat mai d'aquests temes d'Indra. No en tinc ni idea, no ho sé. Jo d'Indra m'ocupo del negoci internacional i m'he ocupat d'Europa i m'he ocupat d'Estats Units. Aquí no hi he tingut mai cap contacte, mai he anat a veure cap conseller, mai he vist cap director general... No en tinc ni idea, d'acord?

Si el negoci d'Indra creix a Catalunya, en part és perquè compra Europraxis, però perquè aporta la facturació d'Europraxis, no perquè el fet de comprar Europraxis li obri moltes portes, perquè si els les havia d'obrir jo ho tenien claríssim, perquè mai els n'he obert cap, no m'he ocupat mai d'aquest tema, d'acord?

El cas de Lear... Antonio, esto no va, eh?, se oye... *(Veus de fons.)* Hi ha un micròfon obert.

El president

Aquí se sent perfectament i no hi ha cap micròfon obert, senyor Pujol Ferrusola.

Josep Pujol Ferrusola

No? D'acord. Bé, és que em sento jo mateix i és una... Ara bé, ara bé, ara perfecte.

El cas de Lear. El cas de Lear va ser una «escandalera» dels anys noranta, però va ser una «escandalera» –una mica, eh?– motivada pels temes polítics. Lear era un client d'Indra. Lear era..., a veure, d'Indra, no, d'Europraxis, perdó. En aquella època no estava ni tan sols... Europraxis tenia relació amb el vicepresident per a Europa i Àfrica, un senyor que es deia Miguel Herrera Laso, i vam estar treballant per a ells a Europa i Àfrica, ajudant a Polònia, Romania, Hongria, Marroc, Tunísia, Algèria i Espanya, dintre d'un procés de redefinició del seu model productiu, d'acord?

I, efectivament, hi va haver un dia que la companyia va prendre la decisió, ells van prendre la decisió, de tancar vint-i-una plantes a tot Europa. I una d'elles era a Cervera. Llavors, aquesta planta es va tancar, i es va tancar. Després Roquetes es

va mantenir, Valls es va mantenir –continua sent un centre d'excel·lència i tal–, però jo no vaig tenir res a veure amb aquella..., això ho va portar un soci meu, que es diu Joan Vergés, que és qui es va ocupar de tot el tema.

En aquell moment l'Oriol, el meu germà Oriol, era director general d'Indústria, però jo no vaig anar mai a cap reunió, no li vaig fer mai cap trucada. Aquí es va muntar una història, un embolca que fa fort, i tal i tal, que després el mateix síndic ha demostrat que no hi havia re, que era una empresa privada que contractava una consultora per prendre unes decisions de negoci, d'acord?

Llavors, Uni2 és un procés una mica similar, perquè nosaltres havíem tingut, més o menys... Quan tu treballes, com a relació de proveïdor de confiança, amb un client com Telefónica, Telefónica et veta moltes possibles relacions amb altres grans clients. En el cas d'Uni2, nosaltres vam fer un treball per a la gent de France Telecom, que volien fer una entrada a Espanya, a la qual se'ls recomanava que la compra d'Alpi podria ser interessant, perquè els donaria accés comercial i una xarxa, d'acord? Però nosaltres vam fer aquell treball, vam cobrar, i després vam estar treballant –i això sí que és veritat i això no surt en els seus papers– en la integració de la compra amb el que ells ja tenien aquí, d'acord?

Ara bé, els assessors d'allò... Primer, l'assessor de la Generalitat, és a dir, on jo podria tenir un conflicte, «vostè va treballar per a la Generalitat», era una companyia que es deia Doxa, que van fer els plecs de condicions, van estructurar el procés i tal. Això no era jo, jo no vaig cobrar, de la Generalitat. No jo, Europraxis, eh? Novament, qui portava els comptes de Telecom era un soci meu, que es diu, que es deia, perdó, perquè va morir, Xavier Piera. Llavors, ell s'ocupava d'això, però hi havia més assessors, hi havia una companyia que es diu Gèmini, i una companyia que es diu Monitor Company. Nosaltres vam fer la nostra feina, que va ser recomanar al client francès que anar al Centre de Telecomunicacions de la Generalitat, i en aquest cas a l'operadora Al-Pi tenia sentit.

Ah, per cert, en aquest cas, i després mirant, perquè m'he hagut de posar una mica al dia, el preu que es va pagar va ser quatre vegades el preu mínim, i l'oferta que es va fer va superar de moltíssim la segona. O sigui, si jo hagués tingut informació confidencial, si jo hagués sabut alguna cosa més, si jo estigués cobrant en funció... Perquè aquí allò divertit hauria sigut que jo cobrés en funció de la minimització del preu que els francesos pagarien per aquesta privatització. Sí? I jo no els hauria

recomanat que paguessin quasi el doble del segon. Aquesta gent, estratègicament, volien aquesta operadora i la van pagar. I jo no veig aquí que jo tingui cap conflicte amb l'Administració. Jo no, vull dir, el soci que ho va fer. Jo sempre sóc un accionista soci que participa en una empresa on els meus altres socis poden fer més o menys el que vulguin. I jo quin valor aportaria si els digués: «No, no t'hi fiquis, aquí. No, allà tampoc t'hi fiquis. No, allà vigila no ho toquis.» Òbviament, duraria dos dies. Em dirien: «Josep, ets molt simpàtic, però ens sembla que ens sobres, aquí, eh?» Mirem-ho també des de l'altre punt de vista.

Senyor Amorós, he respost?

Oriol Amorós i March

Home, respecte a la relació d'Indra amb els contractes, no. Ha dit que no sabia moltes coses...

Josep Pujol Ferrusola

És que no ho sé.

Oriol Amorós i March

Ha dit que no sabia de moltes coses. És la seva manera de respondre. Vull dir, vostè respongui com vulgui, jo no li he de valorar les seves respostes. Senzillament, em sembla que és evident... Perquè aquí hi ha dues coses. Vostè ha dit: «Des que Indra ens compra, Indra multiplica per tres, i és gràcies a la facturació que aportava Europraxis.» Per tant,...

Josep Pujol Ferrusola

Una part, sí.

Oriol Amorós i March

Per tant, Europraxis estava molt penetrada en el sector públic. I vostè diu: «No, cada soci feia la seva.» Home, estic segur que tots els socis es deuen ajudar. La gestió ja ho entenc que és separada, però la captació de clients, la relació comercial segur que tots els socis deuen voler el bé de l'empresa, no?, i es deuen ajudar els uns als altres. I, en aquest sentit, home, es noten alguns elements de molta confiança.

Només per mencionar-ne un més, no? El cas d'Agrupació Mútua, no?, que vostès gestionen Aliança... Perdó, vostès gestionen l'Aliança quan estava tutelada per la Generalitat. Home, això és una adjudicació de molta confiança, no? Per posar-li un altre exemple. Però deixem... Bé, vostè contesti evidentment el que vulgui.

Una última pregunta més d'actualitat. Vostè ha estat delegat a Catalunya d'Indra? Durant quant de temps? En aquest temps vostè ha tingut relació amb Telefónica Soluciones i el 112, la gestió d'emergències? Vostès ho han fet junts, això? Hi ha hagut canvi de directius d'una empresa a l'altra passant per la pública? És a dir, en el CAGTU, que és l'organisme públic que vostè sap que es dedica a fer les contractacions del 112, Telefónica Soluciones i Indra, hi ha hagut moviments de persones entre aquestes tres unitats?

Josep Pujol Ferrusola

A veure, aclarim el tema d'Indra. Indra augmenta la seva facturació a Catalunya. Sí? Jo dic, si Indra augmenta la seva facturació a Catalunya és perquè ha comprat una empresa que estava eradicada a Catalunya, per tant, aquella facturació s'imputa a Catalunya. Jo no he dit si era de l'Administració pública o no era de l'Administració pública. Però és que a més a més et dic que jo aquesta part de...

Oriol Amorós i March

Perdó, senyor Pujol, és que jo la precisió que li feia era exactament aquesta: increment de la facturació en el sector públic.

Josep Pujol Ferrusola

Ah...

Oriol Amorós i March

Tres, exactament per tres.

Josep Pujol Ferrusola

És que no ho sé, és que aquest tema que..., jo no puc parlar-te d'Indra, perquè és que no ho sé. No m'he dedicat a això. Hauria d'agafar..., començar a preguntar i tal, i llavors donaria explicacions de coses que no sé, com aquesta que... Jo mai he sigut delegat d'Indra a Catalunya, mai a la vida. Des del moment que entro a Indra em diuen: «¿Pujol, tú hablas inglés?» I dic: «Sí.» «A Estados Unidos, que lo tenemos que desarrollar.» I ja està. I després em diuen: «¿Hablas francés?» Dic:

«Sí.» «A Europa.» «¿Y alemán?» Digo: «No.» «¿Y ruso?» «Tampoco.» «Pero, bueno, es igual.» Jo no m'he ocupat mai, de Catalunya, mai a la vida. No ho sé, sincerament, em sap greu, senyor diputat, però és que no ho sé. No ho conec.

El president

Gràcies, senyor Amorós, i gràcies, senyor Pujol Ferrusola. Ara passem al següent grup parlamentari, que és el Grup Parlamentari Socialista, en veu de l'il·lustre diputat Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Bona tarda, senyor Pujol. En tot cas, agruparé les preguntes que li volia formular, en tres blocs. La primera, com ja es pot suposar, va del llegat del seu avi Florenci, de la deixa, perquè jo crec que tots els membres de la seva família que han passat pel Parlament i ens han explicat quelcom de l'herència o del llegat, tots diuen el mateix: «No, és que les explicacions ja s'han donat, són absolutament clares.» Jo crec que no ho són, perquè, si no, no estariem aquí preguntant un darrere l'altre quin és l'origen. Vostè ens ha parlat avui de 2 milions de dòlars que estaven dipositats a la Banca Reig. Després ens ha parlat de la Creu Roja de Ginebra.

Fitxer 20

No sé si és que estaven a la branca Reig d'Andorra o estaven a Suïssa, però això és el de menys, perquè estaven a fora, no?

Nosaltres sempre hem preguntat, almenys el nostre grup parlamentari, si es pot certificar amb exactitud el moment zero d'aquest compte i si es pot escriure la traçabilitat. Això es pot fer només si s'aixeca el secret bancari que de moment existeix sobre aquests comptes per explicar-ho amb claredat. I, de moment, les maniobres dels seus assessors jurídics van en la direcció contrària del que jo crec que demana l'opinió pública del nostre país, de Catalunya.

A mi em sorprèn que ningú..., tothom diu: «Hem fet confiança al germà gran», i que en aquests moments de trasbalsament, a partir del 25 de juliol de l'any passat que el seu pare fa la confessió escrita, ningú hagi volgut aclarir aquests temes i no hi hagi hagut algun tipus d'acord entre tots els membres de la família d'explicar al mateix moment en què es va escriure aquella confessió amb claredat, amb llum i

taquígraf, escriure la traçabilitat de tots aquests fons des del moment zero, des del suposat any 80 en què es van obrir.

Vostè no ha demanat a la resta de la família que això es produeixi per aclarir tots els dubtes que a l'opinió pública hi han i que aquest grup parlamentari encara manté, malgrat que vostès diguin que ho han explicat tot?

Josep Pujol Ferrusola

Vejam, s'ha explicat el..., bé, no el que es pot explicar, el que se sap. Tornem-hi, jo m'assabento que heretaré o hi ha una deixa per a mi a l'any 90. A l'any 92 el meu germà ja m'explica com ell s'encarregarà de fer la distribució perquè li ha passat el Joaquim Pujol, que és un home amb el qual ell tenia una relació fantàstica i sobretot el meu pare tenia una relació fantàstica. I com li va passar el Joaquim al Jordi, no ho sé. Ara, coneixent el Joaquim Pujol, que era el «tiu» més perfeccionista del món, em sembla que serà difícil saber-ho, però no m'hi fico, perquè no ho sé.

Llavors, abans del Joaquim Pujol, el senyor Delfí Mateu era un home d'íntima amistat del meu avi, i ell se'n va ocupar. I és que em sap greu, senyor diputat, però és que jo no tinc els papers, no tinc el cordill des del qual pugui estirar. No sé a quin banc estaven, no tinc ni idea.

Llavors, si ara jo li explico o tal, doncs, potser li estic creant un perjudici al meu germà que haurà d'anar al jutjat de declarar, i que realment és ell el que sap la història. Amb la qual cosa, ho sento, ja sabia que tornaríem a insistir en aquest tema, però és que, malauradament, no li puc dir massa cosa més.

Bé, per cert, això de la Creu Roja de Ginebra ho he dit perquè la Creu Roja està a Ginebra; no ho sé, si hagués dit la Mitja Lluna Roja, no sé on està, però..., ho he dit per això, eh?

Respecte..., és que no ho sé, potser em podria tornar a recordar alguna pregunta en concret, però jo és que ho volia empaquetar en aquesta línia de dir que, malauradament, no li puc donar més informació de la que ja tenen.

Jordi Terrades i Santacreus

Bé, en tot cas, confirmar que ens sembla poc versemblant que s'hagi tardat nou mesos a donar explicacions, que, segons sembla, es donaran el dia 26 de març en

el jutjat 31 per part del seu germà. Estem expectants per saber la traçabilitat de tots aquests fons i que totes les versions que han anat corrent, doncs, es desmenteixin o se'n confirmi alguna.

De fet, tres de les versions sobre les quals s'ha especulat: tràfic de divises –aquí podria estar l'origen d'aquests fons– o la venda, una part en negre, dels laboratoris Fides per part del seu avi, o una part de Banca Catalana, les tres han estat desmentides pel seu oncle, que també coneixia bastant, com a mínim, fins aquest moment les operacions financeres del seu avi.

Josep Pujol Ferrusola

Ja el meu oncle..., l'oncle Francesc?

Jordi Terrades i Santacreus

Exactament, sí que va venir aquí en seu parlamentària.

Josep Pujol Ferrusola

L'oncle Francesc tinc... Però, vejam, jo ho veig a casa meva, una cosa és la relació que tingui un pare amb un gendre i l'altra és la que tingui un pare amb un fill. A mi em sap greu, però és que l'oncle Francesc no va mentir en res, va dir que no li constava, que no ho sabia, com jo probablement no sé les coses que té el marit o el germà de la meva dona.

A mi em sap greu, però jo a qui m'he de creure és al meu pare i el meu pare és el que tenia relació amb el seu pare. I el meu pare és el que tenia relació amb el seu pare i que va fer que el seu pare l'ajudés a comprar un banc, l'ajudés a comprar un laboratori, l'ajudés a comprar uns diaris, l'ajudés a comprar unes revistes, li fiqués diners... Aquest era el meu avi. I el que ho comprava era el meu pare. O sigui que..., sí...

Jordi Terrades i Santacreus

Bé, ens esperarem fins al dia 26 a veure què explica el seu germà Jordi a la jutgessa que porta aquesta qüestió.

Li voldria preguntar al voltant d'alguns temes que ja han sortit anteriorment: la seva activitat..., vostè com a consultor a través de les seves empreses si el fet de dir-se Pujol Ferrusola li ha obert portes. Perquè, clar, vostè ha estat, n'hi citaré alguns, en alguns dels temes econòmics importants del país en els darrers anys: a Eurobank,

per exemple, que no se n'ha parlat. Vostè feia, en aquest cas, d'agent del Credit Suisse First Boston, amb les crisis..., amb les operacions d'intentar la compra d'aquest banc; Agrupació Mútua, quan ja estava intervinguda per la Generalitat; vostè ha fet informes també ja des d'Europraxis per la conselleria de Turisme; vostè també ha assessorat l'estratègia de diversificació d'Iberdrola en el seu desembarcament a Catalunya, que va portar a aquesta empresa a la compra d'un paquet important d'accions de Mediapark, que era una productora participada per la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió; hem parlat del tema d'OLE# de l'Institut Català de la Salut; en el tema de Lear, que vull tornar-hi a insistir, perquè és veritat que ja es produeix quan Europraxis havia estat adquirida per Indra. Però és curiós, no?, el secretari general d'Indústria fos el seu germà i que l'empresa de comunicació que assessorava el tancament de Lear, a més a més, era l'empresa de comunicació que assessorava el conseller en cap.

Li pregunto totes aquestes qüestions perquè sembla que a vostè i també a algun altre membre de la seva família que el fet de dir-se Pujol Ferrusola obria portes.

Josep Pujol Ferrusola

No ho sé, vaig estar anys vivint a fora, treballant fora, vaig arribar aquí, vaig muntar amb els meus socis una empresa. Jo d'aquesta empresa tenia un 22 per cent, no era l'accionista majoritari, eh?

Teníem clients? Clar que teníem clients: el teixit industrial de Catalunya, el teixit financer, el teixit social... Teníem clients. Però ja dic que alguns són d'unes èpoques, altres són d'altres. Eurobank, precisament, és de l'època del First Boston; Agrupació Mútua ja és més de l'època d'Europraxis; Turisme és d'aquesta companyia que es diu TIL#, que s'incorpora el 99 i que venia d'una altra companyia que era THR, que havien sigut líders en això, i, per tant, ells es porten els seus clients, entre els quals hi ha temes de l'Administració –mai m'hi fico–; Iberdrola, Mediapark va ser, precisament, un tema d'assessoria per desenvolupar aquesta activitat audiovisual; OLE#, jo que sàpiga mai vam tenir cap tipus de feina per a OLE# ni molt menys, i això de Lear ja li ho he explicat: això de Lear és un client privat que pren unes decisions i dintre d'aquestes decisions es troba que ha de lidiar amb l'Administració pública, però és que jo no vaig tenir res a veure amb aquest client, jo mai vaig trucar al meu germà Oriol ni el vaig anar a veure i tal. Això

ho va fer un soci meu que es diu Joan Vergés, amb qui he parlat i que m'ha dit que si volen pot venir a explicar-los-ho.

Jordi Terrades i Santacreus

Molt bé. Home, Catalunya és un país petit, no diria que ens coneixem tots, però, home Déu n'hi do. I vostè ha dit: «La funció d'una consultoria estratègica com la que teníem nosaltres és... o la majoria de consultories el que fan és assessorar i fer papers.» Home, també venen influència, si la tenen, eh? I aquí totes les empreses de què parlem algun tipus de relació en algun moment determinat han de tenir amb l'Administració, com a mínim això m'ho admetrà, que és així.

Home, si en aquesta empresa, doncs, hi ha algú que està en relacionat amb l'Administració, té un camí amb més facilitat de penetració o d'arreglar els problemes que pugui tenir. No ho creu així vostè?

Josep Pujol Ferrusola

Sí, suposo que sí, però si joestic a Nova York..., visc a Miami i aquí hi han unes empreses que es diuen lobby i aquestes són les que et fan aquesta feina.

Jordi Terrades i Santacreus

Però aquí no estan regulats, això també m'ho ha d'admetre.

Josep Pujol Ferrusola

No, però és que nosaltres no ens hem dedicat mai a això. Tots els documents que han escrit són uns totxos amb una aportació de valor espectacular, amb treballs de primer nivell, si jo volgués fer tràfic d'influències o tal –que no sabria ni com fer-ho, perquè jo no he manat mai, no sabria ni per on començar–, no me n'aniria a buscar «tios» d'ESADE, d'IESE als quals pagaria seixanta mil o setanta mil... No sé si m'entens, la nostra feina ha sigut feina supersèria, hagués deixat d'existir el dia que jo me n'hagués anat. Per aquesta regla de tres no existiria ja. No, no, no existiria, i resulta que ha multiplicat per tres la facturació des del dia que ens van comprar.

Ja sé que sona sexy, però, perdona, eh? –és que jo tendeixo a tutejar la gent, no sé si per culpa de..., si algú s'ofèn que m'ho digui i faré el canvi–, però, perdona, sé que sona sexy i és com «vinga, aquí tenim un tema, un altre fill de Pujol», però no s'aguanta.

Jordi Terrades i Santacreus

Vostè sap perfectament –no em preocupa, eh?, que em tutegi– que les coses no van així com vostè explica, no es tracta ara de trivialitzar el tema, vull dir, si el conseller d'Indústria es diu com es diu i, diguem-ne, hi ha relació familiar, encara que sigui llunyana, si el secretari general d'Indústria té els cognoms que té i vostè té els cognoms que té és, com a mínim, lògic que l'opinió pública, doncs, hagi pogut pensar el que ha pensa, no?, al llarg d'aquests anys.

Jo li vull formular dues darreres preguntes si el president em deixa, perquè em sembla que he consumit el temps o estic passant. Només li volia preguntar si vostè ha tingut relació a través d'un préstec participat a Maxima Grupo Inmobiliario, una societat que es va constituir l'any 2003 i que està participada per l'empresari Sergi Alsina i per Anna Vidal, a través de la seva participació a una altra empresa que es diu Nova D, i si aquesta societat es dedicava a la construcció d'habitatges.

Josep Pujol Ferrusola

Sí.

Jordi Terrades i Santacreus

I vostè sap si aquesta societat ha tingut alguna cosa a veure al final amb l'adquisició d'alguna segona residència a la Cerdanya?

Josep Pujol Ferrusola

A mi em va demanar..., a l'època del boom immobiliari el senyor Sergi Alsina se'm va apropar a través d'un amic i em va dir: «Escolta, t'agradaria participar en una promoció...» Dic: «No, no, jo participar en promocions no perquè a vegades surten bé i altre malament. –Doncs, escolta, fem una cosa, em deixes els diners, és un préstec participatiu...» I em demanava no sé si 1 milió i tal, i dic: «Escolta, jo no faig préstecs d'1 milió.» Li vaig deixar 200.000 euros amb un préstec participatiu, que me'ls va tornar, es van pagar els impostos i *ciao*. No en sé re més.

Jordi Terrades i Santacreus

Bé, i la darrera pregunta: vostè va adquirir una altra entitat que es diu MT Tahat, que en el seu origen tinc entès que estava participada per la família Sumarroca? Si és així, li ha reportat plusvàlues l'adquisició d'aquesta societat?

Josep Pujol Ferrusola

No, MT Tahat és una societat que vaig fundar jo quan vaig cobrar diners..., no, per instrumentar les meves accions d'Europaxis ja vaig constituir una societat, que sempre ha tingut les meves cosetes: accions d'aquí, préstecs d'allí, després, casetes que té de lloguer, algun local comercial... Cosetes així i ja està. Però és meva, no és dels Sumarroca, mai ha sigut dels Sumarroca.

Jordi Terrades i Santacreus

I una última pregunta, eh?: vostè d'èpoques anteriors, de les seves relacions d'assessoria en els temes de telecomunicacions, coneixia la senyora Maria Victòria Álvarez?

Fitxer 21

Josep Pujol Ferrusola

No. A mi... La Maria Victoria Álvarez no l'he vista mai en la meua vida, el que passa és que una vegada el meu germà Jordi em va demanar a veure si la podíem entrevistar, i li vaig fer les gestions per veure si la podien entrevistar per intentar aconseguir-li una feina, però jo no l'he vista mai.

Jordi Terrades i Santacreu

Moltes gràcies.

Josep Pujol Ferrusola

A vostè.

El president

Gràcies, senyor Terrades. Gràcies, senyor Pujol Ferrusola. Ara és el torn del Grup Parlamentari del Partit Popular, en veu de l'il·lustre diputat Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies. Bona tarda, o bon dia, senyor Pujol Ferrusola. Agrupant també temes, el primer serà més amb referència al tema de la deixa del seu avi. Vostè ens ha explicat que eren 2 milions d'euros l'any 80, i que per tant, entra dintre, o podria entrar dintre de la normalitat que aquests diners es multipliquessin per dos en el 92, i, per tant, estaríem parlant de 4 milions d'euros, el que justificaria el mig milió d'euros que deuria rebre cadascun dels seus germans i la seva mare. Per tant, la

primera pregunta és si vostè té constància o té coneixement que, efectivament, la deixa es va repartir a parts iguals entre tots els germans, i també entre la seva mare.

Després vostè ha afirmat que no diria si havia regularitzat o no els diners d'aquesta deixa, però sí que creiem que vostè ha afirmat en un mitjà de comunicació que es va acollir a la regularització fiscal que va promoure el ministre Montoro el novembre del 2012, i que va regularitzar fins a 2 milions d'euros. Ens agradaria saber si això és així, si vostè va dir, va fer aquesta afirmació, i també quin era l'origen d'aquests 2 milions d'euros, si hi havia part de la deixa, no hi havia part de la deixa, o eren diners que procedien d'altres negocis o d'altres operacions que vostè hagués pogut fer.

I també en relació amb aquesta inspecció d'Hisenda que vostè ens ha explicat, suposo que relacionada amb la regularització extraordinària de novembre del 2012, si el resultat va ser haver de declarar, o sigui, haver de fer declaracions complementàries per declarar aspectes que potser no havia regularitzat de forma ordinària el novembre del 2012.

Josep Pujol Ferrusola

La deixa. A veure, que passa de 2 milions a 4 és una suposició que faig jo, quan sé el que... El Jordi em diu: «Escolta, aquí hi han, ara, per valor de mig milió d'euros, i tu no pateixis que jo ja t'ho liquidaré.» Confiança total. Però clar, quan fas els números dius: «Mig milió, multiplicat per vuit, quant dóna? Quatre, 4 milions.» Llavors, jo entenc que tothom rebia mig milió de dòlars, no d'euros, de dòlars, no ens confonguem, eh? Dòlars. Mig milió d'euros són 4 milions de dòlars, que quan sents el número que va dir el pare, que jo el número original no el sabia, resulta que, efectivament, quan tu multipliques el tipus d'interès de les lletres del tresor americanes simplement, te n'adones que el número original i el número que surt deu anys després..., mira, queda una mica baix, d'acord?

Llavors, regularitzat o no? Jo tinc dret a acollir-me al meu dret de no dir si he regulat o no, perquè això és una informació privada, que estic acollit al dret que m'ofereix el senyor Montoro de no explicar-ho, d'acord? Llavors, si no ho he regularitzat, o si ho he regularitzat, és un tema meu, i la quantitat que hagi regularitzat és un tema meu. El diari que diu que jo dic que he regularitzat, en el

mateix article després diu: «Bueno, no sabemos si eran 6 millones, pero realmente creemos que son 22 millones.» Llavors tot queda aquí, un poti-poti, amb la qual cosa no he volgut entrar ja en aquesta polèmica.

Llavors, la inspecció d'Hisenda. La inspecció d'Hisenda novament és un dret que jo tinc. Jo només li dic, i no hauria perquè dir-li, però jo només li dic que la inspecció d'Hisenda es va tancar amb conformitat, inspector, el meu advocat, jo, tots firmats, eh? Vam firmar el març del 2014.

Santi Rodríguez i Serra

Bé, la pregunta dels 4 milions de dòlars i del mig milió, etcètera, i de si era un repartiment entre vuit o entre set, era perquè precisament el seu germà Oriol deia en aquesta comissió que ell no tenia res a regularitzar. Per tant, hi pot haver el dubte, o alguns tenim el dubte de realment què va passar amb seu germà Oriol. Per això és rellevant per a nosaltres saber si aquest repartiment es va fer entre vuit o es va fer entre set persones, és a dir, que pogués ser, per posar un cas, que algun dels seus germans hagués renunciat precisament a aquesta deixa. Poden ser altres suposicions, aquesta seria una hipòtesi, i per això li fem aquesta pregunta. Evidentment que vuit per mig milió de dòlars són 4 milions de dòlars, ho tenim força clar.

Amb relació al dret, evidentment, nosaltres no li neguem de cap de les maneres el dret a no respondre amb relació a una informació tributària, però nosaltres també tenim l'obligació de preguntar-li en relació amb aquesta informació tributària, en la mesura en què tenim dubtes, tenim dubtes del que ha passat amb la deixa, i també tenim dubtes sobre l'origen de diners, l'origen d'inversions, l'origen de determinades operacions que vostès hagin pogut fer, no? Per tant, com que aquesta comissió té aquest objecte, és precisament per això que nosaltres li fem aquestes preguntes. En la mesura en què vostè desaprofita l'oportunitat precisament de contestar i de posar negre sobre blanc coses que si vostè no fa, segurament dóna peu a què a través dels mitjans de comunicació, o nosaltres mateixos, puguem continuar especulant al respecte, doncs, no li haurà servit de res, i creiem que seria útil conèixer aquesta informació. Consideracions.

Avanço en l'altre tema, que tot va una mica vinculat amb relació a Europraxis. S'han dit ja i s'han explicat moltes coses, que era una consultoria que funcionava

per departaments, que cada soci tenia la seva responsabilitat, i, per tant, entenc que les societats, no era una única societat, eren diverses societats, cadascuna d'elles, o cadascun dels departaments en què es dividien aquestes societats, funcionaven com a departaments estancs –com a departaments estancs– i, per tant, no hi havia relació entre els socis d'un departament i els socis d'un altre departament? No hi havia relació, no només des del punt de vista empresarial, sinó també des del punt de vista de participació en els resultats de l'empresa?

Josep Pujol Ferrusola

És bona pregunta, i ara ens copiarà tota la competència. Apagueu un micro, hi ha un micro obert.

Santi Rodríguez i Serra

Perdó.

Josep Pujol Ferrusola

D'acord. els socis bàsicament entren i desenvolupen un sector. «Mira, jo sóc molt bo, o tinc contactes en el sector bancari.» D'acord, fantàstic, va, a desenvolupar això. Desenvolupar això des del punt de vista de consultoria pot ser, doncs, que el client et truca i et diu: «Escolta, tinc un problema de fuga de clients, perquè resulta que el Santander ha començat una campanya molt agressiva amb el "libretón"», o el no sé què, «com ho faig per contrarestar això?» Llavors, actuo com a consultor, i dissenyes una estratègia per contrarestar això. Això és un típic exemple de consultoria estratègica.

Al final de l'any, tothom ha cobrat el seu sou –el seu sou– i si la companyia ha anat bé –si la companyia ha anat bé– es cobren *bonus*. Els *bonus* normalment te'ls cobres per la feina que tu has fet dintre del teu sector –dintre del teu sector– els clients que tu has portat, com has fet el *delivery*, és a dir, com has entregat el projecte, quina rendibilitat has tingut en el teu projecte, i òbviament...., i després es cobra un *bonus* en funció de com ha anat tota la companyia, d'acord? O sigui, com que hi ha tres partides de remuneració: el sou, el *performance* de la companyia, i el *performance* de la teva unitat, que és on es guanyen els diners de veritat. És aquí on cada soci lluita per la seva parcel·la de negoci, lluita per tenir els seus clients, per entregar bé, per entregar en termini, per entregar amb condicions de rendibilitat, no? És més, hi ha una lluita moltes vegades en les companyies de

consulta per veure qui es queda el millor recurs. Si entra un consultor i és molt bo, doncs, veuràs que el soci d'institucions financeres i el soci de «telecom» es barallen per aquell recurs, no? I bé, això forma part de la naturalesa, i per això els socis que estem a dalt de tot tendim una mica a fixar, perquè l'objectiu sigui un objectiu comú de companyia.

Llavors, departaments estancs? No són realment departaments estancs, però és molt difícil que un soci pugui imposar a un altre «tu no vagis a aquest client, tu no faci això, perquè a mi no m'interessa». És molt difícil. Jo crec que bàsicament aquesta és la reflexió de com funciona una companyia de consulta, i com funcionava Europraxis.

Santi Rodríguez i Serra

Si em permet el president, tot i que he sentit el timbre, acabar amb una última intervenció, dir-li que d'alguna manera jo m'esperava aquesta resposta. És evident que els socis de la consultoria havien de tenir un rendiment dels resultats del seu propi departament, en el qual estaven especialitzats, però evidentment també hi ha d'haver un *bonus* respecte del global de la companyia, no? Crec que és absolutament evident. I aquí ens permet, evidentment, afirmar també que en la mesura en què les empreses del grup Europraxis, o després Indra, treballassin per a l'Administració de la Generalitat, i en la mesura en què contribuïen als beneficis dels conjunt de l'empresa, doncs, òbviament, a Josep Pujol Ferrusola li corresponia, d'una manera o d'una altra, un *bonus*, i, per tant, també es beneficiava, d'una forma o d'una altra, d'aquests contractes que es feien amb l'Administració.

I acabo, acabo ja demanant-li per la seva situació actual a Indra. Ens consta que fins el mes de setembre de l'any passat vostè es dedicava a altres funcions, no sé si eren aquestes dels països de l'Est a què es referia anteriorment, no sé si ho feia directament des de Barcelona o ho feia des de Madrid, i és a partir del setembre que a vostè l'adrecen a Miami. No sé si ha tingut res a veure amb aquest canvi de destinació, el com a mínim soroll que hi ha hagut amb relació a la seva família.

Josep Pujol Ferrusola

Bé, el tema del *bonus*, a mi, donada la feina que Europraxis va fer amb l'Administració pública catalana, tota l'Administració pública catalana, que està absolutament fiscalitzada i inspeccionada des del 2012...

Santi Rodríguez i Serra

Sí, disculpi, eh? Tant directament per l'Administració pública catalana com indirectament per a empreses que tenen tractes amb l'Administració catalana, com va ser el cas de Lear, o com va ser el cas de France Telecom.

Josep Pujol Ferrusola

Sí, bé, però és que tot això, sumat a la facturació d'Europraxis, era molt poquet, eh? Miri, ara, *a toro pasado*, que diuen, jo, si hagués tingut poder suficient, hagués dit: « Aquí ni tocar-ho, nens. Fora, això no es toca.» Però va ser molt poquet, vull dir, potser no arriba..., la facturació que nosaltres teníem no arribava ni al 3 per cent del total, de totes les administracions. I a més a més, en el cas del turisme, per exemple, venia un soci que congestionava la seva empresa, amb la qual cosa teníem com una espècie d'acord amb ell... Era difícil, però vaja, si vostè vol dir que jo vaig tocar alguna pesseteta d'alguns *bonus* i tal, no crec que sigui el cas.

Respecte a Indra, no. A Indra el conseller delegat de la companyia ja fa un any em va dir: «Oye, lo de Europa está bien, pero ahora nuestro reto está en América, nuestro reto gordo está en América.» Diu: «Somos una compañía que tenemos, que realmente nuestra gran creación de valor está en América.» I em va demanar si em podia anar a Amèrica. Jo, ja li dic, no puc ser portaveu d'Indra perquè hi ha molta gent que hi treballa, quaranta mil persones, i jo sóc un directiu ara ja només, però clar, Miami és el lloc per viure, a Miami, i gestionar l'Amèrica Llatina. És un lloc ideal. I això és el que estic intentant fer. Llegeixo bastant els diaris d'aquí també, eh?

El president

Gràcies, senyor Pujol Ferrusola. Gràcies, senyor Santi Rodríguez. És el torn ara del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, en veu de l'il·lustre diputat Marc Vidal.

Fitxer 22

Marc Vidal i Pou

Gràcies, president. Bona tarda, senyor Josep Pujol, o bon vespre, o bon matí, no sé exactament en quina franja horària ens trobem.

Josep Pujol Ferrusola

Les tres i vint.

Marc Vidal i Pou

Ah, molt bé. Escolti'm, vostè ha insistit que no ha tingut cap tipus de relació contractual, o molt poca, amb les administracions públiques, però entendrà que aquesta comissió insisteixi amb el tema de les hipotètiques sospites de favoritisme, de tràfic d'influències en l'atorgament de contractes cap a les empreses on vostè ha treballat, pel fet de ser o no ser fill de president i de tenir negocis amb les administracions. Per tant, potser fins i tot vostè es considera perjudicat pels seus cognoms com la seva germana Marta. No ho sé. Però, en tot cas, té l'oportunitat de desmentir-ho i per això, si li sembla, li faré a raig algunes preguntes. Intentaré ordenar-les cronològicament perquè vostè em desmenteixi això que li dic del tracte de favoritisme o el tràfic d'influències.

Per exemple, Europraxis. Miri, Europraxis, si vostè ens digués quants contractes ha tingut amb les administracions públiques, en concepte de què i com el contractaven, si era concurs públic o no, doncs sortiríem ràpidament de dubtes. Això és el 94, per exemple. No sé si és cert que el 96 vostè va fer molts diners gràcies a que unes empreses en les quals tenia participació, entre elles Europraxis, van comprar moltes accions de Sevillana de Electricidad, just abans que Endesa fes una OPA sobre aquesta companyia i FECOSA, que eren filials seves. Ho dic perquè Endesa té alguns vincles informals amb Convergència Democràtica. Això també podria ser motiu de sospita. El 99, la seva empresa ja assessorava per privatitzar serveis públics. Estem parlant del tema d'ALPI, que ja s'ha dit aquí, o Catalana de Telecomunicacions. No sé quins avantatges tenia per al ciutadà la privatització, i si la seva feina en concret era donar negoci a France Telecom. De fet, a vostès els van pagar uns 60 milions, em penso, de pessetes, però també durant aquesta època de col·laboració van rebre dos contractes més de consultoria d'ALPI per uns 240.000 euros. I, per tant, es podria sospitar que era una

compensació per serveis prestats. Faria falta saber en què consistien aquests contractes.

També el 99 una filial de la seva empresa, que vostè n'ha parlat, la de Tourism & Leisure, fa dos informes sobre l'empresa GI Turística, que havia de ser una mena de central de reserves, que depenia del patronat de turisme, a la qual l'ICF li atorga un aval d'1 milió i mig d'euros just l'endemà que se li donés la llicència per funcionar, per complir una sèrie d'objectius que no s'han arribat a complir mai. Pot entendre que tinguem també sospites, perquè clar, els seus informes haurien de ser molt potents per convèncer el seu germà Oriol, que estava a Indústria, que avalés el crèdit, i el cosí del seu pare, el conseller Subirà, atorgar la llicència a aquesta empresa. Perquè, en el fons, la sospita és que tot queda en família. Fóra bo que deien els seus informes, i, en el fons, qui va sortir guanyant en aquesta operació.

Precisament perquè el consorci de turisme, que estava sota la direcció del senyor Antoni Subirà, el seu parent, li va encarregar tres estudis, pels que va pagar gairebé 21 milions de pessetes. Vostè sap també que el meu grup va presentar denúncia per les irregularitats manifestes d'aquest consorci, que eren consistents en prevaricació, suborns, facturació irregular, tràfic d'influències, que van costar condemnes fermes de diversos anys de presó a nou persones de l'òrbita d'Unió Democràtica. No sé si em pot dir en què consistien aquests estudis que vostès van fer per a aquesta empresa. Que també va provocar una polèmica per haver facturat dues vegades per un mateix treball, un informe del Consell General d'Aran, com li han recordat per aquí.

És clar, són moltes coincidències. No sé si són amistats perilloses, o vostè sempre treballa amb entitats amb risc d'irregularitats. I, sap què passa? Que revisant contractes i factures, te n'adones que Europraxis feia algunes factures, de tres en tres, o de dos en dos, i això fa pensar que realitzava fraccionaments de contractes per eludir l'obligada publicitat o la concurrència pública. I, sap què passa? Que hi ha factures amb data anterior a la pròpia autorització de la despesa. I, sap què passa? Que Europraxis factura durant dècades milions d'euros a clients que a la vegada eren contractistes de la Generalitat. No passa res. Tot és legal, evidentment. O vostès són molt bons i els seus parents i amics sempre confien en vostès. No ho sé. Tot són sospites, i per tant... I, és clar, el problema principal de

les sospites és quan, allò, també, que li han recordat, quan es destrueixen o desapareixen expedients, com l'escàndol que va suposar la desaparició de dotze expedients de l'ICS, que tenien vostès entre el 96 i el 2003, per valor de més de 195.000 euros. O quan el 2004 la Sindicatura de Comptes demana als municipis catalans els contractes que han fet amb vostès i en vindre per investigar si hi havia irregularitats, i més de quatre-cents consistoris de Convergència i Unió no contesten. És com a mínim sorprenent i ens posa, ja ho entendreà vostè, la raonabilitat del dubte i de la sospita.

El 2003 ven Europraxis. Li van pagar, diuen, uns 9 milions d'euros –no sé si és així o no– per soci. Una part d'aquests diners els va portar fora del país. M'agradaria que ho digués. No sé si els va portar fora en un paradís fiscal. Ho dic perquè més endavant, es va acollir, més tard, a una regularització fiscal, i, per tant, si fos així, hauria de reconèixer que vostè durant un temps, com a mínim, hauria estat evasor. No ho sé. M'ho reconeixerà o no.

M'agradaria també que em digués per què creu que Indra paga aquesta quantitat. Perquè, és clar, la sospita que és perquè vostè li assegurava que tindria contractació amb la Generalitat. Sospita, però en el fons és després el que passa. Perquè vostè va seguir a la companyia i aquesta va començar, tal com s'ha dit aquí, a operar amb l'Administració. No sé si és casualitat, o vostè té poders o el que sigui.

Parli'm, per exemple, del fiasco del Programa Gaudí, per exemple, que no sé si em dirà quant havia de cobrar Indra per desenvolupar un programa d'actualització de l'Administració tributària, que mai ha acabat de funcionar. Crec que eren 13,8 milions d'euros. Però, és clar, Indra adquireix Europraxis a un preu indubtablement sobrevalorat, i la sospita –tornem a estar aquí– porta a pensar que és per haver obtingut el favor d'una concessió d'un programa que havia de ser per a tres anys, i que a dia d'avui encara no s'ha acabat i que porta invertits ja 18 milions d'euros, amb el qual és una autèntica estafa al ciutadà. A vostè, lògicament, m'imagino que només d'observador. No ho sé, m'agradaria que ens ho expliqués, perquè així segurament sortiríem de dubtes.

Ho deixo aquí perquè he dit moltes coses seguides. No ho sé, si després tinc un moment li faré només una última pregunta. Moltes gràcies.

Josep Pujol Ferrusola

Bé. Ara no entenc el que he escrit aquí. Bé, comencem. Europraxis des del 94, 99, m'ha anat recitant possibles projectes. Nosaltres..., sí va..., Europraxis treballa per a molts clients, i ha treballat per a moltíssima gent. Sevillana de Electricidad, FECSA, es treballa per a Endesa, efectivament, amb el tema de la reordenació del sector elèctric a Espanya. No hi ha més tema. ALPI ja li ho he explicat. Es treballa per a France Telecom, no es treballa per a la Generalitat. Jo no assessoro, Europraxis no assessoro la Generalitat. Després de la compra per part de France Telecom de l'operadora ALPI ens contracten per integrar les plantilles, per fer una definició dels llocs de treball, per fer un programa de creixement. És un treball típic de consulta, és un treball absolutament típic de consulta. Qualsevol empresa de consulta sap que aquestes són les feines que es fan.

Amb el tema de GI Turística, ja li ho he dit, això ho va fer una empresa que es diu TIL, qui ho porta és un senyor que es diu Ferrer. En aquest cas, el senyor Boada, que era diputat d'Iniciativa per Catalunya Verds, s'ho va agafar com un tema personal i tal. Però tot això va estar investigat després de dalt a baix per part del síndic de comptes, i la conclusió va ser que bàsicament no hi havia res rellevant ni cap cosa mal feta. Llavors, ho podem tornar a treure, va ser una bona moguda a l'època, va fer mal i es va parlar i tal, però no hi va haver més tema.

Totes les denúncies han estat, en aquest cas, en el cas d'Europraxis i en el cas d'Indra, auditades. O sigui, jo no sé a quina altra empresa d'aquest país, pel fet que hi treballa un fill d'un polític, que jo suposo que tots vostès tenen fills, i tots vostès..., i els president de la Generalitat que han anat després del senyor Pujol, i els presidents del Govern, tots tenen fills. Jo no conec cap cas, cap, en què, perquè hi treballa un fill s'hagi auditat l'empresa de la qual era soci i a l'empresa de la qual ell és empleat durant vuit anys. Tots els ajuntaments, consells comarcals, diputacions, Govern de la Generalitat, enviant cartes, que si les cartes no arribaven... Això no és culpa meva. I escolti, la gran investigació no la va fer Convergència, la va fer el Govern del tripartit. I la conclusió és que bàsicament no hi ha re. Llavors, jo crec que més fiscalitzat que les empreses en les quals jo treballo o he participat, és difícil. Però bé, ho entenc.

Diu que no van respondre molts municipis, molts municipis que eren de Convergència. Però també hi havia municipis d'Iniciativa, municipis del PSC,

municipis del PP. Doncs si no van respondre..., o perquè deurien pensar que els parlaven en xinès..., perquè suposo que si en un poblet del Pallars Jussà li envien una carta dient: «Escolti, vostè què ha fet amb Indra o amb Europraxis?», deuen pensar: «Bé, això jo no sé què és, jo no ho contesto.» I no ens oblidem que la majoria de municipis de Catalunya eren de Convergència, no? Vull, és ganades de treure una mica..., de crear una conspiració de coses que no hi són. D'acord?

Lavors, seguim. Temes. El 2003, la venda d'Europraxis es va fer cent per cent en blanc. Indra és una empresa auditada, que reporta a la Comissió Nacional del Mercat de Valors. Indra, que jo sàpiga..., bé, que jo sàpiga..., no gestiona diners en negre. No caixes negres. No té re. O sigui, Indra paga en blanc, amb xecs, amb transferències, etcètera.

Després li parlaré d'una cosa. Perquè hi ha una cosa que ha dit, que sincerament, m'ha molestat una mica, que és que vostè em digui que la venda d'Europraxis està sobrevalorada. I jo crec que això no és just, sincerament. I jo li faig una pregunta. Quant facturava Europraxis en aquella època? (*Pausa.*) Quant facturava? (*Pausa.*)

Marc Vidal i Pou

Si m'ho pregunta directament, li diré que m'ho digui vostè, si us plau. No, jo no tinc res a veure amb Europraxis.

Josep Pujol Ferrusola

No, no, però és que si vostè... Miri, per fer una valoració d'una empresa, vostè, i dir-me que està sobrevalorada, vostè m'hauria de saber dir els criteris pels quals es valora una empresa. I jo li pregunto: quant facturava? Quin EBIT tenia?

El president

Si vols matisar.

Marc Vidal i Pou

No, no...

Josep Pujol Ferrusola

Vostè no ho sap.

Marc Vidal i Pou

Jo no penso pas respondre les seves preguntes, perdoni.

Josep Pujol Ferrusola

Ah, bé, molt bé. Doncs llavors, jo li dic: Europraxis no estava sobrevalorada. No, ho dic perquè si vostè ho afirma, jo li dic: Europraxis no estava sobrevalorada. I si vol li faig una valoració del que era Europraxis. Però bé...

Llavors, respecte a temes d'Indra. Programa Guadí i tal, no en tinc ni idea. Ja li ho he dit, ho he dit tres vegades: jo no m'ocupo d'aquests temes a Indra. Hi ha quaranta mil persones, i hi deu haver-hi alguna persona que es deuria ocupar d'això. No sóc jo, no puc parlar en nom d'ell.

Ja està.

Marc Vidal i Pou

Sí, sí. Evidentment, jo no tinc informació suficient com per poder dir si Europraxis està sobrevalorada o no. Per tant, vostè m'ho ha desmentit i tan amples. Perfecte. Vull dir, cap problema. En tot cas, no m'ha dit si tenia informació privilegiada o no a l'hora de la venda, el 96, de les accions amb Sevillana d'Electricidad, ni quan li parlava dels diners de la venda d'Indra, no li deia si van anar a parar, els diners de la venda de l'empresa a paradisos fiscals, sinó els seus, si vostè, una part dels d'aquests diners els va portar fora del país, perquè es va acollir més tard a una regularització. Era una pregunta.

Josep Pujol Ferrusola

D'acord.

Marc Vidal i Pou

I, en tot cas, per acabar... Ah, bé...

Josep Pujol Ferrusola

No, no, perdoni, acabi, acabi.

Marc Vidal i Pou

Bé, no, per acabar, li volia preguntar en concret sobre una sèrie d'empreses en les que apareix el seu nom i no sé exactament, diguem-ne, quina relació hi té. M'agradaria que em digués quina relació hi té, a què es dediquen aquestes empreses. Si té treballadors o no, quants en té, i si sap aproximadament la

facturació que tenen per desmentir o per eliminar la sospita que sigui empreses fantasma o empreses pantalla, per dir-ho d'alguna manera, no?

N'hi ha una que és, com a mínim curiosa, que es diu Inversions Promocrim, que em sembla que està constituïda el 27 de maig del 2005, i en la qual vostè constava com a conseller. Una altra que és Labiernag SL, 14 de maig del 91, que vostè..., és una empresa extingida, pel que tinc entès, i que vostè era exconseller, per tant. Soluciones Informáticas Industriales, GDI, del 94. Vostè n'era conseller delegat, si no tinc mal entès. Projectes Barcelona SL. Laboratorios Favea, del 79, tinc aquí anotat. Vostè també era conseller, n'havia sigut. I la, que ja ha parlat abans, MT Tahat, del 97, que aparentment sembla que sigui una societat patrimonial dedicada a la tinença de participacions de tercers, com pot ser General Lab, en la qual, tal com li havien recordat, hi ha els membres de la família Sumarroca, que exercien la titulació directa sobre General Lab.

Era bàsicament sobre aquestes empreses, si em podia donar la informació que li demanava. Gràcies.

Josep Pujol Ferrusola

Molt bé. Inversiones Promocrim va ser una promotora immobiliària que es va crear en els anys de bonança i ara s'ha tancat. La Labiernag aquesta SL, no sé quina és. Software Informatica Industrial, aquesta és una empresa d'un senyor que es diu Josep Maria Pujol Ferrusola. I no sóc jo. Saben aquella història famosa que: «Los Pujol se inventan unos dobles, para ocultar su dinero, tal.» Doncs existeixen, aquests senyors. I n'hi ha un que es diu Josep Maria Pujol Ferrusola, que té aquesta empresa. I mira, la següent, Projectes Barcelona és del seu germà, el Jordi. Jordi Pujol Ferrusola.

Fitxer 23

Favea és un laboratori de productes farmacèutics i tal que em van demanar si podia estar al consell d'administració, hi vaig estar un temps i me'n vaig anar. MT TAHAT és, ja li he dit, és la meua empresa a la qual jo tenia les accions d'Europraxis allà i quan va vendre es va quedar els diners de la venda de les accions d'Europraxis, per tant, aquesta empresa ha servit per canalitzar les meves inversions, comprar locals, llogar-los, comprar pisos, llogar-los, comprar casetes,

llogar-les, viu d'això, viu de lloguers bàsicament i d'inversions, d'acord? I una de les inversions que va fer és un paquet d'accions de General Lab, el meu germà Jordi em va oferir la possibilitat de comprar-ho i a mi em semblava una bona inversió, una bona inversió de fa deu anys, o sigui, no és especulativa perquè una inversió de deu anys no és massa especulativa, es va pagar el preu que se'ns va dir i allà estan les accions assegurades esperant que algun dia això pugui de preu o surti a cotitzar a borsa, etcètera, perquè General Lab es va fusionar amb un laboratori francès que es diu Labco, i ara és més gran però valen el mateix, no tenen liquidés, no hi ha forma de vendre-les, deu anys –deu anys. Jo crec que aquesta és l'explicació.

I la segona, o no ho he entès bé o no sé quina és.

El president

Senyor Vidal, per aclariment.

Marc Vidal i Pou

Sí, era la de la informació privilegiada de la venda de Sevillana de Electricidad...

Josep Pujol Ferrusola

Ah!, no, no...

Marc Vidal i Pou

...i el paradís fiscal, si vostès s'havia endut o no diners de la venda dintre de paradisos fiscals.

Josep Pujol Ferrusola

Ah!, perdó, sí, això sí. Paradisos fiscals no, tots els diners de la venda d'Europaxis van quedar-se a MT TAHAT, que és l'instrument que jo faig servir per comprar coses, jo no, no, mai vaig ennegrir diner, mai a la vida. I, segona, el tema de Sevillana i de tal jo no recordo haver tingut mai accions de Sevillana, accions de Fecsa, òbviament, en tenia, en comprava i venia però no vaig utilitzar mai informació privilegiada, ni he rebut cap requeriment de la Comissió Nacional de Mercat de Valors, ni res.

El president

Gràcies, senyor Pujol Ferrusola, i gràcies, senyor Vidal. És el torn ara del Grup Parlamentari de Ciutadans en veu de l'il·lustre diputat Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señor presidente. Buenas noches o buenas tarde allí, señor Pujol Ferrusola. Mire, se le ha preguntado con muchísimo detalle por parte de todos los parlamentarios por temas que como se remontan a su relación con Europraxis e INDRA son ciertamente antiguos. Hace unos años, yo creo que el diputado señor Vidal ha hecho una enumeración muy pormenorizada de todo ello, ellos en el año 2002 estuvieron combatiendo políticamente según que concesiones o negocios que hacía Europraxis con la Generalitat de Cataluña y, por lo tanto, yo casi mientras se hacían estas intervenciones casi he decidido darle a mi intervención otro sesgo porque creo que usted se ha explicado suficientemente y entonces yo le haré unas preguntas un poco más de contenido político y hasta personal, si usted me lo permite, en la medida que quiera contestar.

Mire, la primer pregunta que le haría es que en el año 2002 cuando se hizo precisamente la transmisión de Europraxis a INDRA y luego usted estuvo allí cuatro años más junto con el resto de socios dirigiendo INDRA, y se ha dicho aquí que se triplicaron los contratos con la Generalitat de Cataluña en aquella época, pero hasta el año 2002, que usted actuaba como Europraxis, en el Gobierno de entonces, a parte de su padre, el señor Jordi Pujol, estaba el señor Artur Mas, que era el *conseller en cap*, estaba el señor Felip Puig, estaba su propio hermano como director general del *Departament d'Indústria*, y ese Gobierno ahora está, muchas de estas personas que había entonces, en el año 2002 y los años anteriores, pues hoy son quienes nos gobiernan. ¿Qué me dice acerca de cómo estaba de enterado el señor Artur Mas y el señor Felip Puig en aquella época de los contratos que se hacían con su familia y en el entorno de su familia? ¿Ustedes han sido, han tenido negocios juntos con los hermanos Puig también? Su hermano Jordi Pujol Ferrusola ha tenido, creo yo, como socio al hermano del señor Felip Puig y, bueno, gran parte de las personas que entonces estaban cuando usted hacía negocios con Europraxis con la Generalitat de Cataluña están hoy día aquí en nuestro Gobierno. ¿Usted cómo valora esto? Hágame una valoración de la permanencia de las personas de aquella época hoy en día, hágamela, por favor.

Y luego otra cosa le quería preguntar, ¿a qué achaca usted que se hable tanto del 3 por ciento y de las comisiones? ¿Por qué cree usted que un presidente de la Generalitat le espetó al entonces jefe de la oposición, señor Artur Mas, que tenían un problema y el problema era el 3 por ciento? ¿Usted como miembro de la familia Pujol e hijo del expresidente de la Generalitat, y es una persona, pues, un empresario que conoce cómo funcionan las cosas, a qué cree que se debe esto? ¿Son maledicencias? ¿Usted diría que son maledicencias y rumores infundados o por qué cree que se les achaca este tema del 3 por ciento y el 5 por ciento?

Luego otra cosa que le quería preguntar, ya le he dicho antes que temas más bien personales, pero que si usted quiere responderlos que me los responda, por favor, porque yo creo que usted ya es el último de la familia Pujol que declara aquí y quizás convendría que usted pudiera hacer una valoración de qué ha supuesto para su familia esta comisión de investigación, si usted cree que han aclarado suficientemente tanto su padre como su madre y los hermanos de usted que han depuesto aquí, y usted mismo hoy, si usted cree que han podido despejar las dudas que los ciudadanos tienen sobre el papel que ha jugado su familia y junto con el partido Convergència i Unió en el tema que nos ocupa en esta comisión, ¿no?, que es el fraude fiscal y la corrupción política. ¿Siente usted que su familia ha caído de alguna forma en desgracia, siente que es injusto? Su madre en esta comisión dijo: «És una vergonya per Catalunya aquesta comissió, les coses que s'estan dient són una vergonya per Catalunya.» ¿Usted siente como su madre que esto es así?

Y, por último, también se ha dicho, y yo querría que como es usted el último de los Pujol que por el momento está previsto que declare en esta comisión, que nos diga un poco esto que se ha comentado al final de que su madre parecía que quería ayudar a los hijos y el padre dejaba hacer y que su madre consideraba que era lógico que se contratase con la Generalitat, que hubiesen ayudas, que se ayudase a los hijos Pujol Ferrusola por la razón de todo lo que su padre había dado por Cataluña. ¿Usted cómo se siente cuando oye estas cosas? ¿Le parece justo, injusto, lo comprende?

Esto son las preguntas que quería hacerle. Gracias.

Josep Pujol Ferrusola

Si tuviéramos una rejilla en medio ya parecería un confesionario y entonces ya me absolvería y me diría *in nomine pater*. No, es interesante, porque son cosas de las que me encantaría hablar y me encantaría explayarme y tal, pero no es el sitio correcto, porque, y sin ofender, ¿eh?, no es un sitio muy imparcial, porque aquí he visto a mis hermanos pasar, y son brillantes, han hablado, han explicado, han intentado argumentar su verdad y luego lo que se recoge es muy distinto. Es muy difícil estar aquí, es venir a perder. Cuando he visto a Mireia que ha decidido no declarar la entiendo perfectamente, ha dicho, «oye, yo de todo lo que diga no tengo nada que ganar, no tengo nada que explicar, y lo único que puedo hacer es perder.» Entonces aquí abrirte, como usted me pide que yo haga, y explicar y decir «y aquí conspiraban, y aquí nos intentaron...» solo me va a traer problemas, porque si lo hago bien me dirán que soy un chulo y si lo hago mal me dirán que callo y que miento y que estoy escondiendo la verdad. Entonces acepto la invitación pero un día tomando un café, me parecerá más justo, ¿no?

Intentaré contestar algunas cosas. En esa época, en el 2002 había algunos políticos que están en [#] activo, estaba el *conseller* Mas, que ahora es presidente, el *molt honorable president*, pero se pasó muchos años en la oposición y luego ganó las elecciones, podía ahora no estar, podía haberse quedado por el camino. El *conseller* Puig, sí. Oriol, Oriol no está. Yo creo que hay un Gobierno, que yo tengo afinidad política con Convergència a pesar de que no participo en ninguna actividad, no he sido nunca político, no he ido nunca al partido, no me he presentado a ninguna lista, casi que no he ido ni a pegar ningún cartel, pero, bueno, me lo miro un poco desde fuera como ciudadano y a mí me parece que es un buen Gobierno, pero porque usted me lo pide.

Después, se habla del 3 por ciento. Se ha hablado de un 3 por ciento, se ha hablado de un 5 por ciento, se ha hablado de infinidad de cosas, pero esto yo ahora no diré el «diuen, diuen, diuen», pero es que «diuen, diuen, diuen» de todo el mundo. El señor Carod Rovira, que, por cierto, fue mi profesor de catalán cuando yo era pequeño, un profesor de catalán extraordinario, también le decían «diuen, diuen, diuen» que tenía un apartamento y que tenía un no sé qué, de la señora Camacho también dicen que si tiene un piso que no lo puede pagar. No sé, son cosas que yo no me las creo, pero es un «diuen, diuen diuen.»

A nosotros nos ha tocado después de muchos años, porque luego sí hay una cosa difícil, cuando mi padre llega a presidente de la Generalitat yo tengo diecisiete años y voy en una vespa y soy un tío feliz y cuando mi padre acaba de president de la Generalitat tengo cuarenta años y me he chupado toda mi carrera profesional, todos mis estudios, toda mi vida y tal siendo el hijo del presidente de la Generalitat, para lo bueno y para lo malo. Yo he intentado, en la medida que podía, mantenerme en mi línea de hacer mis negocios, de salir fuera, de ser un empleado, de aprovecharme de esa cultura de finales de los 80 donde siendo un empleado de alto nivel de un banco de inversión podía ganar mucho dinero, y ni tráfico de influencias ni nada, y luego es lo que he intentado mantener.

A diferencia de otra gente yo siempre he trabajado en equipo, siempre he trabajado en empresas, he tenido empleados, he tenido socios, me he relacionado con gente, he hecho trabajar a los demás, me he aprovechado –me he aprovechado, a ver, me aprovechado de sus conocimientos para progresar, o sea, soy un tipo que funciona en equipos y crea equipos y tal, y creo que hay alguna gente que me quiere, otra que me debe odiar, ¿no?, pero esa ha sido mi vida. Entonces, yo la gran duda que tengo es que estamos en un momento en el que supongo que hay algunos iconos que hay que destruirlos, hay que tumbarlos, pues porque llena espacios para nuevos partidos o porque hay gente que molesta, gente que se ha identificado con algunas ideas y tal. Y lo que no se puede negar es que Jordi Pujol es un icono –es un icono–, y entonces si para tumbar a ese icono ha tenido que tumbarse a toda su familia, bueno, pues, sí. Y además si le añadimos a que hay una realidad, una realidad reconocida en una carta este verano donde hay un testamento o un legado de mi abuelo y tal, pues tenemos una salsa maravillosa y completa.

¿Hemos caído en desgracia? Bueno, yo antes no he podido ver las comparencias de mis hermanos por la cantidad de mensajes que me entraban de ánimo y tal y cual, me deben haber entrado trescientos, o sea que alguna desgracia debo tener, pero otras no, ¿eh? Y no nos engañemos, hemos venido a declarar a la comisión porque es obligatorio, porque toca hacerlo, porque es obligatorio desde un punto de vista jurídico, no sé cómo se arreglarán los que no vienen, pero además porque nosotros creíamos que teníamos la responsabilidad. Y sí le diré una cosa, esta familia, que era una familia donde el padre ha estado

ausente, porque ha hecho básicamente de estadista y de político, donde la madre, pobre, ha hecho lo que ha podido, es una familia donde cada uno ha ido por su lado, donde hemos estado tiempos en que algunos hermanos no nos hablábamos porque uno estaba de viaje o porque el otro estaba viviendo fuera y tal y cual. Y este proceso sí es verdad que nos ha unido, ha creado un efecto piña, no clan, no mafia, no se toman decisiones en función de un interés común y tal, sino que hemos descubierto a personas, yo he descubierto hermanas maravillosas que no sabía casi ni que tenía porque he estado fuera, porque he estado en mis rollos, en mis cosas y de repente me encuentro que sí ha sido una catarsis humana, ¿vale? ¿Hubiera preferido que no hubiera pasado? Sí, pero ya de lo que ha pasado le voy a sacar la parte buena y hay dos: una, he descubierto el amor en mi familia, que estoy orgullosos, y segundo, he descubierto que mi familia, a pesar de las lecturas y de los artículos que se leen y ..., no hay odio. Yo veo a mi padre hablar y no odia a nadie.

Fitxer 24

Y cuando habla de la gente dice: «Bueno, sí, este está haciendo lo que le toca, este está tal...» Entonces, bueno, pues, no voy a abrir champán, pero bueno, ha sido una experiencia.

Y perdone, señor diputado, pero como usted ha planteado los temas en esta línea, pues me *esplaiado* un poco, ¿eh? Perdone si a veces..., ¿eh? Casi que tenía ganas de decirlo. Perdón.

El president

Gràcies, senyor Carrizosa. Gràcies, senyor Pujol Ferrusola. Ara és el torn de la CUP - Alternativa d'esquerres, en veu de la diputada Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

Una pregunta de metodologia. Ho he de fer tot seguit o puc parar, me respon, puc parar, o què? O no...?

El president

Pots fer-ho..., no, no, com tots els grups, pots agrupar preguntes. Hi ha una cosa que era més senzilla, que era preguntes de dos en tres...

Isabel Vallet Sánchez

D'acord. Ho intentaré, llavors, agrupar per quatre blocs, que són quatre temes diferents.

El primer tema jo diria que, vist que ens ha vingut una mica a dir que no pensa explicar..., o uns concrets diners, quin és el seu origen, no el pensa explicar, si es va regularitzar o no, i veient que..., no sé si vostè és conscient que vostè està avui compareixent aquí, doncs, perquè es dona el cas que hi ha una confessió, perquè es dona el cas que hi ha una deixa sobre la qual planeja un dubte jo diria que més que raonable sobre el seu origen, doncs, perquè vist quines relacions i vist sobretot el pas dels seus germans, no està clar quin paper han jugat certes institucions públiques. No sé si vostè és conscient, doncs, que aquesta comissió tracta d'un tema molt greu, que és el frau i l'evasió fiscal, que bàsicament està xifrat que el 72 per cent l'ocupen grans patrimonis i corporacions, com per exemple..., no dic que sigui el cas, però corporacions com per exemple la seva o altres multinacionas. No sé si sap que està xifrat en 120.000 milions d'euros el cost de la corrupció política a Europa. Jo no sé si vostè tot això ho sap i llavors entén que no sigui lògic des del nostre punt de vista que comparegui i ens digui que no pensa explicar l'origen dels diners que vostè té, per tant, del seu patrimoni, i que no pensa explicar si els ha regularitzat o no. Bàsicament ens sobta perquè entenem que precisament el fet que ho puguin explicar pot ser positiu si realment ho poden explicar. O potser és que no expliquen perquè no ho poden explicar.

Josep Pujol i Ferrusola

Eres bueno, eres muy bueno. Isabel, anem pel tema. Vejam, jo dic: jo vaig passar una inspecció d'hisenda el 2013, vaig tancar-la el 2014. Estic completament net. Que hagi regularitzat o no hagi regularitzat, quan he regularitzat, si he anat a l'amnistia, si ho vaig fer abans –perquè es podia regularitzar abans–, això és un tema que me'l reservo per a mi, perquè considero que tinc dret a aquesta informació. Que després el senyor ministre Montoro, o no ell, però la institució d'Hisenda se salti totes les regles a la torera i escampi la informació és una altra història. Però jo no li donaré permís que parli dels meus temes, *ok?*

Llavors, ja sé que és un tema greu el tema del frau i l'evasió fiscal, i sé que és un tema que afecta empreses enormes, però no és la meva empresa, jo sóc un

empleat d'Indra, un empleat entre quaranta mil. Sincerament, no sé si Indra té un problema fiscal. Ho dubto, perquè és un tipus d'empresa on el seu principal client és el Govern, Indra. Per tant, se la deuen agafar amb paper de fumar, que és l'expressió col·loquial, d'acord?

Home, no voldria sonar com a mal educat o com si em prenguéss això en broma, no?, però jo ja ho he dit, jo estic completament al dia amb Hisenda. I dels diners de fora jo li dic que..., abans li he explicat tota la meva vida i he treballat a fora des de l'any 97 a l'any 94; he estat assignat a altres països. Òbviament tenia comptes a fora, si no, no hauria pogut pagar els lloguers de les cases on vivia ni hagués pogut anar al supermercat. I aquells diners, aquells diners que estaven a fora, òbviament s'han sumat a diners que van venir del llegat del meu avi, i tota aquesta petita quantitat està completament al dia amb Hisenda, eh?

Ara també tinc comptes a fora. Visc als Estats Units, tinc un compte en un banc d'aquí, pago el col·legi dels meus fills, pago el lloguer de casa meua i «si m'apura», perquè no quedi res, segurament..., ho he estat mirant perquè, com que és un tema que veig que ha obsessionat en el tema del meu germà Jordi, doncs, potser sí que tinc algun fons domiciliat a algun lloc que no necessàriament és Espanya o Catalunya, no? Mira, si vas al BBVA i li dius: «Quiero comprar un fondo» –perquè ara parla en castellà, el BBVA–, una de les ofertes que tenen és BBVA Asset Management, i dintre d'allà hi ha un apartat que porta «oferta internacional Luxemburgo». Pots escollir renda fixa, renda variable, renda mixta, fons flexibles. I de cada tipus d'aquests n'hi han quatre. Amb el qual l'important no és on tens els diners, sinó si tots els diners que tens estan declarats. I aquest és el meu cas.

Isabel Vallet Sánchez

D'acord. A mi m'ha sobtat –bé, ja em va sobtar en el seu dia, però avui ho ha tornat a dir– és la construcció argumental al voltant de la qual és perfectament normal que una empresa en la qual treballa un familiar que té, doncs, gent propera als llocs de responsabilitat al capdavant de les administracions públiques, en el seu cas, doncs, ja se li ha dit, no?, el seu germà al capdavant de Convergència Democràtica de Catalunya, al capdavant d'alguna conselleria, el cas del seu pare, president del Govern, etcètera... I, doncs, el que em va sobtar és que buscant buscant vam trobar una entrevista de vostè el 2002..., perdó, una entrevista no, una carta que enviava a *La Vanguardia* el 2002, en la qual parla, defensa de

manera jo diria que bastant bel·ligerant el dret que té, encara que sigui fill, a contractar amb la Generalitat, argument que també ha fet servir la seva mare aquí –bé, i a altres mitjans, no?–, i l'argument que vostè posa, que també ha explicat aquí, que és que el percentatge del que ha contractat amb la Generalitat és realment poc en comparació al que factura l'empresa, i fins i tot ironitzava amb el fet de fer una llei..., bé, ara, en fi, no ho repetiré.

Vostè es manté en el fet que no li veu cap facilitat de tracte de favor o de confusionisme d'interessos pel fet que sigui el fill de qui és? Es manté en el fet que és perfectament lícit que es puguin donar, doncs, aquestes situacions?

Josep Pujol i Ferrusola

Aquella carta, sí, me'n recordo. Va ser..., estava molt enfadat i vaig escriure una carta. Tot el que dic en aquella carta ho subscriu avui. És que, novament, sona malament, però si ho analitzem fredament en el fons sí que s'aguanta. Imagina't que jo..., el meu germà Oriol es dedica a la política i a mi no m'ha demanat per dedicar-se a la política. Jo ja tinc la meua vida funcionant, els meus negocis i tal, i ell es dedica a la política. I automàticament jo..., som set però podríem ser només dos. Jo què he de fer? Dir-li: «Oriol, deixa de ser polític perquè a mi m'estàs perjudicant», no? O li puc dir..., ell em dirà: «No, no, és que jo vull ser polític; per tant, tu deixa de ser empresari o deixa de ser consultor, i si et ve algun client que acaba a l'Administració, pel motiu que sigui» –que en aquell cas no era ni client meu, era client d'un soci–, «li dius que aquest servei no li pots donar, que se'n vagi a passeig.» Sí?

Vejam, jo crec que el que hauria d'estar ben regulat és que els fills o familiars de polítics que es beneficien amb informació privilegiada, que es beneficien amb contractes que no passen pels concursos, que se salten les condicions de qualsevol altre, haurien d'estar perseguits. Però els que competeixen en condicions normals no. Perquè si no a aquestes persones se'ls estan traient drets constitucionals, se'ls està posant com en una altra categoria, se'ls està dient: «Tu pots fer-ho tot menys això. Ah, i no ho pots fer perquè el teu pare, el teu germà, la teua mare o algú resulta que ha decidit dedicar-se a una cosa que a tu t'afecta.» Sona fatal, sona com «aquest nen, aquest “guaperes” que s'està aquí queixant i tal.» Per tant, intento no fer victimisme. Però si ho analitzem una mica fredament, tots els que estan aquí asseguts tenen germans, dones, potser alguns teniu fills, i

jo no sé de què treballen els vostres fills o les seves dones; no en tinc ni idea. I resulta que... O és com agafar les companyies que són competència d'Europaxis i començar a mirar qui tenen en plantilla, a veure si hi ha algun fill d'un president de govern, a veure si hi ha algun fill... Bé, jo suposo que això que s'ha fet amb nosaltres..., jo no desitjo que li ho facin a ningú, i ara no emetré un judici aquí sumaríssim i tal, però és una cosa que valdria la pena discutir-la.

I això podria ser una bona conclusió d'aquesta comissió, podria ser una bona conclusió dir: «Nois, a partir d'ara, si ets familiar ni t'apropis a l'Administració perquè et tocarem el crostó.» Podria ser. Però en el moment que a mi m'ha tocat viure no era així. És més, era tota una reflexió de periodistes, de gent una mica, diré, amb ganes de fer mal, mal polític, d'erosió de l'adversari. Així ho veig jo.

Isabel Vallet Sánchez

Ja, però jo crec que, clar, vostè no pot construir aquest argument dient que si ho han guanyat de manera lícita, quan se li ha llegit per part del diputat Amorós i també per part del diputat Vidal tot el «ristre» de greuges que la sindicatura parlava sobre els contractes, que s'havien en teoria fraccionat i fet en negociats, sobre contractes que s'havien adjudicat per negociar i sense publicitat, sobre menors. Que vostè d'altra banda deia de manera bastant encertada que podia ser una lògica habitual de totes les administracions, però això no treu que els haguessin adjudicat de manera no poc transparent, totalment opaca. Per tant, jo crec que aquest argument li podria servir si no tinguessin l'informe de la Sindicatura de Comptes en el qual s'avalen moltes irregularitats al voltant de la contractació.

Però, en tot cas, en la mateixa... Bé, clar, la reflexió finalment seria, i se li ha preguntat: «Vostè va traspasar alguna informació a Indra que hagi estat determinant perquè Indra hagi aconseguit contractes de la Generalitat?» Vostè ha dit: «No. Pertanyem a departaments diferents.» Jo li formularé la pregunta d'una altra manera. El fet que tothom conegués, fins i tot el seu pare..., perquè jo crec que no pot comparar-se amb qualsevol altre càrrec, perquè el president de la Generalitat no és un conseller o en tot cas no és un director general qualsevol, és president de la Generalitat, ni que sigui jeràrquicament, està al capdavant, no? Li ho preguntaré d'una altra manera. El fet que tothom sabés que vostè havia venut la seva empresa a Indra i el fet de, precisament..., i vostè crec que ho diu en aquesta mateixa carta, els seus cognoms el porten que automàticament molta gent l'odiï o

automàticament molta gent vulgui fer-li la pilota, no pot ser que situés Indra en una situació més avantatjosa respecte a altres empreses? Perquè a nosaltres ens fa la impressió que no és una tesi tan descabellada.

D'altra banda, sobre Indra, i després ja acabo amb l'altre bloc, sí que li volfem preguntar sobre un programa, doncs, bàsicament sobre el mateix sistema de gestió d'emergències, que Indra hauria venut d'una banda a l'ajuntament per un milió i mig, d'altra banda a la Generalitat per 8 milions, eh? –al tripartit, eh?, perquè es va vendre el 2009. Un programa que encara en teoria no s'ha implementat. També hi ha moltes informacions d'aquestes que li els agraden a vostès del «diuen, diuen, diuen», que hi ha també molt de PSOE dins d'Indra. Voldríem que ens fes una reflexió sobre aquest contracte i sobre si això és una pràctica habitual, que el mateix sistema de gestió es vengui a dos clients que són dos administracions públiques diferents i, en tot cas, de la mateixa demarcació.

I sí que volia acabar..., i ja sé que m'estic passant del temps, perdoneu. *(Pausa.)* Perdoneu. Ah, sí, sí, perdó. Sí que volia acabar amb una reflexió que vostè feia i a mi també m'ha sobtat molt i m'agradaria, bé, que quan vostè diu: «El que ha passat a la família Pujol, el que li ha passat a la família Pujol»..., a mi m'ha fet la impressió –jo no sé a l'altra gent–, doncs, que sí que d'alguna manera s'ha volgut visualitzar com un màrtir, no? Això ha sigut molt greu. Diuen: «S'ha fet..., doncs, m'ha fet saber o veure, m'ha fet reconèixer, m'ha fet descobrir dos coses; la primera que som una pinya; la segona és que tenim molt d'amor, que no odiam ningú.» Jo diria que s'ha deixat la tercera, que és que tenen molts diners, perquè fins i tot la seva germana, que és fisioterapeuta, ha aconseguit triplicar el fons dels diners d'Andorra. Per tant, crec que menys martiri, perquè en tot cas el martiri és per a les..., bé, en el seu cas diu que ho ha regularitzat tot, però en tot cas el martiri és per a la hisenda pública quan no han pagat en els moments que no han pagat el que devien.

Josep Pujol i Ferrusola

Ok. Torno a dir: d'Indra jo no parlo perquè els temes d'Indra i la Generalitat no són els meus temes, no en sé. A més, no és que hagi tingut una conversació amb Indra o no, però és que no estic autoritzat a parlar d'aquests temes, no em toquen a mi.

Fitxer 25

Després, que si a Indra li poden haver donat contractes perquè jo estava a Indra, i perquè la gent em volia fer la pilota. Jo crec que no. Jo crec que en absolut. A més a més, jo vaig fer la mili, i a la mili tenia més possibilitats de tenir un bon «enchufe» el que era amic del capità que no el que era amic del general, eh? Per tant, quan vostè diu que una cosa és ser fill del president de la Generalitat i l'altra és ser fill d'un director general o un responsable d'un departament, jo crec que, a vegades, si jo hagués de fer maniobres per pensar on tinc més possibilitats de tenir contractes, jo em dedicaria més al nivell dels capitans, que no al dels capitans generals. Ho dic perquè això dels fills i dels parents ho podem ampliar fins a l'infinit, no?

A més a més, vostè..., ja li he dit, jo no parlo d'Indra, però hi ha moltes coses que de veritat ens hauríem de mirar. Perquè vostès m'estaven parlant de temes que són de l'època del tripartit, i jo no sóc un «tio» molt *charmant*, o no sóc un «tio»..., però sobretot no sóc suficientment *charmant* perquè algú del tripartit donés un contracte a Indra pensant que com que hi ha el Josep Pujol... Quedaré bé amb qui? Si no manen! Si no estan enlloc! Ho dic, perquè a vegades s'agafen els diaris i es fa, una mica, un embolica-que-fa-fort; però siguem conscients de la persona que hi ha davant i de les possibilitats que té d'influir en alguna cosa, no?

Llavors, l'últim tema és: tots són rics, no? Mira, jo sóc ric. Ja sé que sona fatal; que avui en dia dir que ets una mica ric sona fatal. Bé, sóc riquet, eh? Però perquè vaig vendre la meva companyia i, efectivament, com han dit, em van caure uns diners. I he penchat com un negre –com un negre. Ara bé, hi ha una part del llegat que és veritat, que ha fet que alguns germans meus tinguin uns diners dels quals alguns no n'han disposat mai, com és el cas de la Mireia. O n'han disposat molt poquet. Jo no parlaré per la Mireia, però si mirem un altre cop els tipus d'interès i els rendiments i tal, per transformar mig milió de dòlars, amb la quantitat que té la Mireia, només que tingués una rendibilitat entre el 5 i el 6 per cent anual –només–, ja ho tens, sobretot si no ho toques, ok? Amb la qual cosa, les coses es poden posar en el context. Però hi insisteixo, demano disculpes a la meva germana, no parlaré d'ella perquè no és la meva feina.

El president

I darrer bloc, senyora Vallet?

(Pausa.)

Havia entès que era un quart bloc. Doncs, gràcies, diputada Vallet. Senyor Pujol Ferrusola, gràcies també a vostè.

I passem ara al darrer bloc, que és el del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, en veu de la il·lustre diputada Meritxell Borràs.

Meritxell Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Senyor Josep Pujol, nosaltres també tenim unes quantes preguntes per fer-li, no? De fet, avui vostè concretament està aquí per presumpte delictes d'evasió fiscal. Ens ha contestat, doncs, que vostè està net – aquesta ha estat la seva expressió –, però ja veu que aquí han ressorgit, en podríem dir, tots uns temes que en aquesta..., no en aquesta comissió, però sí en aquest Parlament, es van veure amb anterioritat a través de..., no un informe, sinó dos informes que va fer la Sindicatura de Comptes, sobre precisament les contractacions d'Indra.

En aquell moment no va haver-hi cap imputació, malgrat que van haver-hi moltes informacions, i tampoc cap judici sobre aquest tema plantejat. Sí que va haver-hi, podríem dir-ne, judici de portades i, posteriorment, potser podríem parlar també d'intentar obrir un judici parlamentari. Però la realitat és que els informes que va fer la Sindicatura de Comptes, que van ser dos, que certament van arribar tard aquí al Parlament, en aquells informes, doncs..., home, aquí s'han utilitzat unes informacions parcialment, i jo crec que quan parlem dels informes que arriben de la Sindicatura de Comptes, agradin o no les tesis que defensa la Sindicatura de Comptes, la nostra obligació és tenir en compte tot el que diu la Sindicatura de Comptes. I, per exemple, parla de contractacions amb altres administracions; que jo crec que, clar, voler-les obviar és tant com voler donar una versió parcial del que hi havia i, per tant, voler arribar a la conclusió que uns volen arribar sense tenir en compte totes les informacions.

Quines informacions, per exemple, teníem? Doncs, que el síndic de comptes –és cert– fa unes observacions i recomanacions..., que jo aquí sí que hi voldria posar l'accent; observacions i recomanacions que fa l'Administració, que aquestes no es resolen fins que no arriba de nou un govern de Convergència i Unió. Però quan parla d'irregularitats és només en el cas de l'Ajuntament de Barcelona, en el qual

parla que va haver-hi, doncs, contractes sense complir els principis de publicitat i concurrència –l’Ajuntament de Barcelona d’aquells anys, parlo. Parla també de contractes importants, milionaris, per a l’Ajuntament de Barcelona o d’altres ajuntaments; jo crec que cal destacar el de Cerdanyola, en el qual, sense ser un ajuntament molt important, escolti’m, si no m’erro hi ha un contracte, per una banda, de més de 2 milions..., pràcticament 2 milions i mig, i amb posterioritat arriben als 4 milions –d’euros, estic parlant.

Per tant, en aquest sentit, home, obviar una part de la informació, hi insisteixo, és voler donar una versió com a mínim esbiaixada, interessada. Interessada en què? En les conclusions a què alguns volen arribar; no al que ens ha de portar, en aquesta comissió, a establir verdaderament quins fets s’han produït, no? I la nostra obligació –i entendria que hauria de ser l’obligació de tots els diputats– seria donar llum no a la versió que ens interessi, sinó llum a les coses que hi han, hi insisteixo, a la comissió, perquè la Sindicatura de Comptes va fer aquests informes.

Contrastar també que en aquella mateixa època es va voler fer el mateix sobre Movilma, fet que no va poder ser dut a terme perquè la mateixa Sindicatura de Comptes en les limitacions explicava que no es van fer arribar les informacions majoritàriament per part de l’Ajuntament de Barcelona. Doncs, escolti, aquesta és una realitat que avui no toca parlar-ne, però que està sobre la taula i, per tant, en aquest sentit, home, parlem de totes les coses. No fem pressuposicions, parlem de fets. I els fets ens porten a això: que van haver-hi observacions per part del síndic de comptes –certament–, que van haver coses que van demanar que es corregissin –certament–, però que les irregularitats són les que he dit, i que, per tant, eliminar-les per part d’algú com a mínim és més que interessat.

Per una altra banda, a mi sí que m’agradaria que vostè ens pogués aclarir un seguit de temes. Nosaltres hem rebut, per part de la Generalitat de Catalunya el que han estat les adjudicacions a l’empresa Indra des de l’any 2001, que és quan la Generalitat de Catalunya, doncs, ho té informatitzat de tal forma que ho té centralitzat i, per tant, es pot fer la comparativa. I, home, m’he pres la molèstia de mirar-m’ho. No sé si els altres ho han fet o no. Potser no ho han mirat simplement perquè no els interessava, doncs, la informació, o és que la informació que hi havia no era la que ells creien que hi hauria i, per tant, s’ha amagat. Però les majors contractacions per part de la Generalitat de Catalunya a Indra es produeixen l’any

2008 i l'any 2010, i el que és segur és que en època tripartit respecta els governs de Convergència i Unió, no només de l'època Pujol, sinó també en l'època del president Mas. I, per tant, m'agradaria que vostè..., ha dit que no ho seguia de prop, però no sé si en pot tenir aquesta informació, si li consta que hi ha hagut aquesta major contractació. Hi insisteixo, això..., estic parlant en xifres globals, i també en percentatges sobre el que és la facturació generalitzada de la Generalitat de Catalunya. Per tant, dades objectives, que, hi insisteixo, tots els diputats d'aquesta cambra han tingut a la mà i que o no s'han volgut mirar, o simplement s'ha preferit mirar cap a una altra banda, no fos cas que les seves tesis predeterminades no hi trobessin resposta.

Escolti'm, nosaltres creiem que en totes les contractacions que nosaltres hem pogut mirar i seguir, en principis de publicitat i concurrència i transparència aquests són els resultats que tenim a dia d'avui. Creiem que és bo, no per res, sinó simplement per establir la veritat i al realitat de quines han estat les contractacions. Voldríem, si vostè ens ho pogués, doncs, contrastar i, per tant, dir si és així o no.

I per una altra banda, també, vostè mencionava les contractacions amb altres administracions. Voldríem saber les contractacions amb altres..., a nivell de l'Estat espanyol o amb altres organismes, en podríem dir, de governs que no siguin estrictament de l'àmbit català.

I em sembla que no em deixo res. Si de cas, em contesta, i si dallò faré una segona volta.

Josep Pujol Ferrusola

Gràcies. Només diré una cosa: si abans no parlo d'Indra, ara tampoc en parlaré. Perquè si no he contestat res d'Indra quan em preguntaven la resta dels diputats, perquè jo he dit cada vegada que jo sóc un empleat entre quaranta mil, que tinc les meves responsabilitats, i a més a més Indra és una empresa cotitzada a l'IBEX, amb clients molt confidencials i tal, que no agrada que es parli d'ella –no agrada que es parli d'ella per protecció dels seus clients–, tampoc ho faré ara. Amb la qual cosa..., aquests gràfics jo també els tenia, però no els comentaré, eh?, si no li importa.

I després, una altra cosa que sí que volia dir és que la comissió d'investigació aquesta, que va durar sis anys, Indra i Europraxis van donar tota la informació –

tota–; tota la que se'ls va demanar la van posar sobre la taula. Res a veure amb el cas de Movilma. Ho dic perquè... Jo no ho volia dir, però ha sortit aquí, no?

I després una altra cosa. quan..., em sembla que va ser el Rull, no?, el diputat...

Meritxell Borràs i Solé

El senyor Jordi Turull.

Josep Pujol Ferrusola

Turull, Turull...

Meritxell Borràs i Solé

He pogut llegir les actes i era el senyor Jordi Turull.

Josep Pujol Ferrusola

Correcte, correcte –perdona. El 2006 va demanar un informe dels projectes que havia fet Indra del 2003 al 2005. I el senyor boada, que en aquell cas la va agafar amb nosaltres i ens agafava pel coll i cric-crac, i ens sacsejava, va dir que no, que ara ja no calia; que només li interessava, òbviament, consultar quina havia sigut la relació d'aquestes empreses mentre hi havia un govern de Convergència; després ja no li va interessar més. Però ja està. No..., ja dic, tenia el propòsit de no parlar d'Indra perquè no puc ser portaveu jo d'aquesta companyia, i ho deixaré aquí.

Meritxell Borràs i Solé

Una pregunta que he fet a totes les persones que han rebut el llegat. Vostè ha dit que en aquests moments, doncs, té el tema regularitzat, o ha dit que estava net. Però sí que voldríem saber si vostè subscriu plenament el comunicat que va fer el 25 de juliol el president Pujol.

Josep Pujol Ferrusola.

Sí. El president Pujol és un personatge únic i irrepetible, i més tossut que una mula quan ell vol. Llavors, jo subscric el comunicat? Sí. L'hauria fet? No ho sé. Perquè ell ho va fer amb ganes d'explicar, de... Ho va explicar molt bé el meu germà Jordi. El meu germà Jordi va fer una intervenció final que a mi em va semblar impecable i em sembla que va resumir la naturalesa del meu pare, que quan hi ha un problema, en lloc d'amagar-se és dels que dona la cara. I això ell ho va entendre com un problema que era fruit d'una decisió primitiva seva i va dir: «D'això me

n'ocupo jo.» Jo no ho sé. Jo no ho sé, si ho hauria fet. Jo... No ho sé –no ho sé. Som diferents. Ell és un... A casa meva tots som diferents. Ja els han vist passar. Uns són més extravertits, els altres són més introvertits; som tots diferents. I òbviament el que va escriure ho subscriu, però jo no sé si jo ho hauria escrit.

Meritxell Borràs i Solé

Gràcies. Res més.

El president

Doncs, moltes gràcies, senyor Josep Pujol Ferrusola. No sé si vol afegir alguna cosa més... En tot cas, agrair la seva compareixença avui en videoconferència, i també als serveis tècnics de la cambra que ho han fet possible aquí, i també òbviament a Miami.

Josep Pujol Ferrusola

Escolta, president, donar-vos les gràcies a tots per la paciència a aquestes hores, i, bé, també per l'oportunitat que he tingut de venir aquí. I la reflexió que volia fer més de les coses bones que es poden aprendre d'un procés així, ja l'he feta abans amb el diputat Carrizosa, que li agraeixo la pregunta. O sigui, que no tinc res més a dir, eh?

El president

Doncs, agrair de nou per la seva compareixença en videoconferència.

Bona nit, bona tarda i bona sort.

Josep Pujol Ferrusola

Vinga, gràcies.

La sessió s'aixeca a...